

CONTRA

granskar det politiskt korrekta

Decemberöverenskommelsen
Contra 40 år!
Venezuela

nr 6 2014 årgång 40 Pris 25:--

9 770347 647008

CONTRA

granskar det politiskt korrekta
partipolitiskt obunden
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
redax@contra.nu 08-720 01 45

www.contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter

För prenumeranter även:

<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>

Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta versionen av Contra

Nätbutik

Nätbutik: <http://contra.tictail.com>

Facebook

[facebook.com/pages/
Contra/128635870583878](https://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878)

Prenumeration

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.
Plusgiro 85 95 89-4 Bankgiro 5682-0392.
Student 95 kronor, ange skola/universitet.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Danske Bank 800018-70846087.
www.paypal.com – sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert. Bibliotekarie: Filip
Björner.

Övriga medarbetare: Carl Andersson,
Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson,
Bertil Häggman, Bertil Lindblom och
David Stavenheim samt Christer Arkefors i
Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och
Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2015-03-10

Carlshamns Tryck & Media AB,
Carlshamn 2015

Mördad regimkritiker. Boris Nemtsov. En gång vice premiärminister och påtänkt som president efter Boris Jeltsin. Under Vladimir Putin ledare för demokratirörelsen i Ryssland. Mördad 200 meter från Kreml, Rysslands mest välövervakade plats, den 27 februari 2015.

Av demokrati- och jämlikhetsskäl måste Decemberöverenskommelsen (DÖ) mellan Alliansen och Socialisterna rivas upp. Ju förr desto bättre.

Kära riksdagsledamot – mitt ombud!

Den akuta politiska situationen gör att Contras ledare denna gång handlar om den olyckliga Decemberöverenskommelsen (DÖ). Som väljare vaknade jag upp den 23 december och fick läsa att Alliansen skulle lägga ner sina röster vid röstningen om socialisternas vårbudget!

Socialisterna har i dagens riksdag endast 43,6 procent av rösterna samtidigt som DÖ innebär att Alliansens ledamöter förväntas att inte rösta för sitt eget budgetförslag utan lägga ner sina röster. Riksdagen kommer därmed att anta socialisternas budget. Om DÖ håller skall den dessutom gälla för alla budgetar i åtta år.

Som väljare är det ofattbart att föreningar (M, FP, C, KD) ingår en sådan överenskommelse, då målet för all politik är att ta makten och genomföra det man lovat oss i det allmänna valet. Se på socialdemokraterna som förstår detta, men varför är det inte uppenbart för övriga? Man har sagt mig att orsaken är att S är vana att kämpa, men det är inte Alliansens riksdagsmän. Men det gäller att kämpa och nu medan tid är.

Det som du gärna predikar i dagens politik är demokrati och jämlikhet. Men hur lever du själv upp till det? Demokrati är ett viktigt, men ömtåligt, system, som måste skötas om det skall fungera väl. Det finns gott om avskräckande exempel på hur det går när man börjar manipulera demokratin (nationalsocialismen, kommunismen). *Demokrati betyder folkvalde och innebär att folkets vilja skall gälla. Du har blivit vald tack vare ett program som jag som väljare röstat på. Jag förväntar mig att du då står för det och inte lägger ner din röst.*

Innebörden av jämlikhet är att alla skall behandlas lika och ha en röst. Men här manipulerar du systemet så att nästan 1 miljon väljares vilja inte skall få någon betydelse. Är det det du menar med jämlikhet. Det är också fult med mobbing – inte sant, men vad är det du håller på med när det gäller Sverigedemokraterna? I en partipolitiskt obunden tidskrift så undrar jag nu om vi fått en ny variant av vita och svarta i Sverige. Eller saknas självkritik i ert taktiserande?

Som riksdagsman har du stort ansvar för att självständigt fatta dina beslut. Hög moral och oförvitlighet förväntas av dig – ett föredöme för andra. Och det innebär att du *inte får* begå högförräderi mot svenska folket och låta bli att rösta för ditt program. Tänk på den dagliga skadan för Sverige av att ha en socialistisk regering under minst 4 år. Risken att Alliansen dessutom därmed spricker är uppenbar och M marginaliserar sig på den politiska scenen. Du kan också vara övertygad om att DÖ bara gäller så länge det passar socialisterna.

Rädda demokratin och rösta som du lovat mig. Om socialisterna vill "kasta ut svenska folket i extraval" så låt de få göra det. Då har åtminstone du gott samvete och kan stå upp inför dina väljare.

Fakta om Decemberöverenskommelsen

De flesta föreningar har en ganska enad medlemskår. Föreningen är skapad i ett visst syfte. För att förvalta ett hus till en så låg kostnad som möjligt. För att främja gemensamma intressen för fågelskådare, jägare eller aktiesparare. För att slå vakt om den egna hembygden. Eller vad det nu kan vara. Det är ytterst sällan det blir omröstningar, men när det sker är omröstningsreglerna enkla. Flest röster vinner. I de ännu mer sällsynta fall där det finns fler än två förslag mot varandra ställs normalt två förslag först mot varandra, varefter det vinnande förslaget ställs mot huvudförslaget, vilket brukar vara styrelsens förslag. I den andra omröstningen, huvudomröstningen, är det självklart att den som stött den förlorande sidan i den första omröstningen kan välja vilket av de två kvarvarande förslagen vederbörande ska stödja. Det är en självklarhet för alla föreningsmäniskor.

Men för Riksdagen har det inte varit en självklarhet. Den som har förlorat den förberedande omröstningen har förväntats lägga ner sina röster i huvudvoteringen. Och därmed kanske gå emot sina egna väljares intressen.

Det finns dock inget i Riksdagsordningen eller i någon annan lag som säger att det är så det ska gå till. Det är bara så det har gjorts i många Herrans år.

När i höstas Sverigedemokraterna förklarade att de inte längre tänkte följa riksdagspraxis utan rösta efter eget samvete och enligt den modell som varit självklar i hela det svenska föreningslivet, så blev det genast ett väldigt liv. Det fanns till och med ledande personer inom andra riksdagspartier som ville förbjuda riksdagsledamöter att rösta efter eget samvete eller efter väljarnas instruktioner. På något sätt skulle den som stått bakom ett förslag nekas att rösta på det minst dåliga förslaget i huvudvoteringen. Sådana regler skulle inte bara strida mot Riksdagsordningen utan också mot grundläggande demokratiska principer om att de valda ombuden för Sveriges folk faktiskt ska tillvarata sina väljares intressen.

Bakgrunden till problemet var att Sve-

rigedemokraterna lyckades få knappt 13 procent av rösterna i riksdagsvalet. När det gäller partiets huvudfråga, invandringspolitiken, stod en massiv majoritet mot dem. Och de kunde därför inte räkna med att få något genomslag alls för sin politik, annat än i den utsträckning övriga partier själva ändrade inställning av ideologiska skäl eller för att stoppa ett ytterligare väljartapp till Sverigedemokraterna.

Men frågor som har bäring på invandringspolitiken är försvinnande få om man ser till helheten av vad Riksdagen har att hantera. Man kunde därför räkna med att Regeringen skulle förlora inte så få omröstningar under mandatperioden. Den tidigare Regeringen förlorade ju åtskilliga omröstningar sedan Sverigedemokraterna gått ihop med den rödgröna

**geza.molnar@
contra.nu**

oppositionen. På det sättet stoppades till exempel skattesänkningar som skulle ha trätt ikraft vid årsskiftet 2013/2014. Så skulle det bli även nu.

Det finns en omröstning som är viktigare än andra, budgetomröstningen. Budgeten tas i ett enda beslut, detta sedan man haft dåliga erfarenheter av att fatta en rad småbeslut, där helheten snabbt blev mycket större än vad som var planerat, eftersom det var lätt att hitta stöd för högre utgifter och lägre skatter genom olika tillfälliga koalitioner. Men svårare att komma överens om hur budgetsaldot skulle hållas i schack. Den situation som låg bakom den ekonomiska kris som Sverige genomled under det tidiga 1990-talet. Lösningen blev ett enda övergripande beslut som innefattade skattenivåer och utgiftsramar och viktigast av allt, saldot för inkomster och utgifter.

När det stod klart att Sverigedemokraterna faktiskt skulle rösta med oppo-

sitionen om budgeten var Stefan Löfven redo att utlysa nyval. När Sverigedemokraterna förklarade att de vid nästa budgetomröstning skulle rösta emot Alliansens budget, om den inte var ändrad i sverigedemokratisk riktning vad gäller invandringsfrågan, hade situationen blivit ohållbar. Det skulle, om man fick tro Sverigedemokraterna, bli varannan budget åt vardera hållet, Sverige skulle få en ryckig politik, som bara skulle kunna leda till problem för ekonomin.

Invandringsfrågan må vara den viktigaste frågan för Sverigedemokraterna, men om nu 87 procent röstat för en annan linje är det frågan om de sverigedemokratiska väljarnas mening faktiskt var att partiet helt skulle ge upp att försöka påverka alla andra politikområden. För det var i praktiken vad sverigedemokraternas linje innebar.

Nästa steg i utvecklingen blev att Alliansen fattade ett beslut som innebar att de svek sina väljare. Allianspartierna lovade att lägga ner rösterna i framtida budgetomröstningar även om de kunnat vinna majoritet i Riksdagen. Och detta kom man överens med Socialdemokraterna och Miljöpartiet om. Vi har nu den märkliga situationen att sju partier i Riksdagen utlovat att de inte ska rösta på sin egen politik i avgörande riksdagsvoteringar (det enda parti som inte lovat att rösta emot sin egen linje är Vänsterpartiet). Det var inte det väljarna röstade på i höstens val. Väljarna har rätt att begära mer än nedlagda röster.

Det kanske i sammanhanget kan tilläggas att Socialdemokraterna i Skåne löste bristen på majoritet på ett helt annat sätt än vad som skedde i Riksdagen. Partiet stödde i den förberedande voteringen Sverigedemokraternas förslag, varefter Alliansen faktiskt lade ner sina röster eftersom de hade två dåliga förslag att rösta mellan. Socialdemokraterna kunde sedan enkelt vinna över Sverigedemokraterna i huvudvoteringen där Alliansens förslag inte fick vara med. Det hade gått alldeles utmärkt för Socialdemokraterna att tillämpa samma taktik i Riksdagen.

Regeringen försöker med kirurgisk precision slå till mot sysselsättningen

- det misslyckades i höstas, men

Decemberöverenskommelsen ger den en ny chans

Det finns en konsekvent och principiellt klar linje i den nya regeringens politik. Den framgick tydligt av regeringsförklaringen och av den sedan nedröstade budgetpropositionen.

Arbetslinjen ska slås sönder och vi ska istället ta många steg tillbaka till bidragssamhället. Sysselsättningen kommer att sjunka och de som trots allt står för den sysselsättningen kommer att tvingas betala mer i skatt för att försörja dem som hamnar utanför arbetsmarknaden. Men de som hamnar utanför arbetsmarknaden kommer inte att kallas arbetslösa. Staten ska producera en låtsassiffra om arbetslösheten, en siffra som mycket väl kan sjunka, samtidigt som sysselsättningen går ned och den riktiga arbetslösheten går upp.

Stopp för sysselsättningsstatistiken

En av den nya regeringens första åtgärder, beslutet fattades redan den 16 oktober 2014, var att sätta stopp för sysselsättningsstatistiken från Statistiska Centralbyrån. Det fanns en specialbeställning till SCB från regeringen att månadsvis ta fram statistik som visade sysselsättningen i förhållande till befolkningen i åldern 20–64 år. Det måttet kompletterade regeringens beslutsunderlag och skilde sig från EUs statistik, som visar hur många av de arbetssökande som inte fått jobb. Det finns många som aldrig söker jobb, eftersom de anser att utsikterna är minimala. Den tidigare regeringen hade som mål att se till att fler ansåg det meningsfullt att söka jobb. Målet var därför inte att minimera arbetslösheten utan att maximera sysselsättningen. En annan skillnad var att EUs statistik börjar räkna vid 15 år, inte 20 och i Sverige är de flesta i åldrarna 15–19 gymnasieelever och ingår alltså av det skälet inte i arbetskraftsutbudet. En tredje faktor som kan ifrågasättas i EUs statistik är att studerande som söker del-

tidsjobb vid sidan av studierna räknas som arbetslösa. Det är en av förklaringarna till de höga arbetslöshetssiffrorna för ungdomar.

Genom att bara mäta arbetslösheten kan man också enkelt gömma undan de som får förtidspension (med nyspråk

cg.holm@
contra.nu

sjuk- och aktivitetsersättning) och de som har sjukpenning. De söker ju inte arbete. Det är stor skillnad på att försöka se till att fler har möjlighet att söka jobb än att se till att färre söker jobb, så att arbetslöshetssiffrorna blir låga. Kort sagt, att mäta sysselsättning istället för arbets-

löshet är att sätta upp högre och svårare mål, men också mål som är viktigare för samhället.

Höjda skatter inriktade på att sänka sysselsättningen

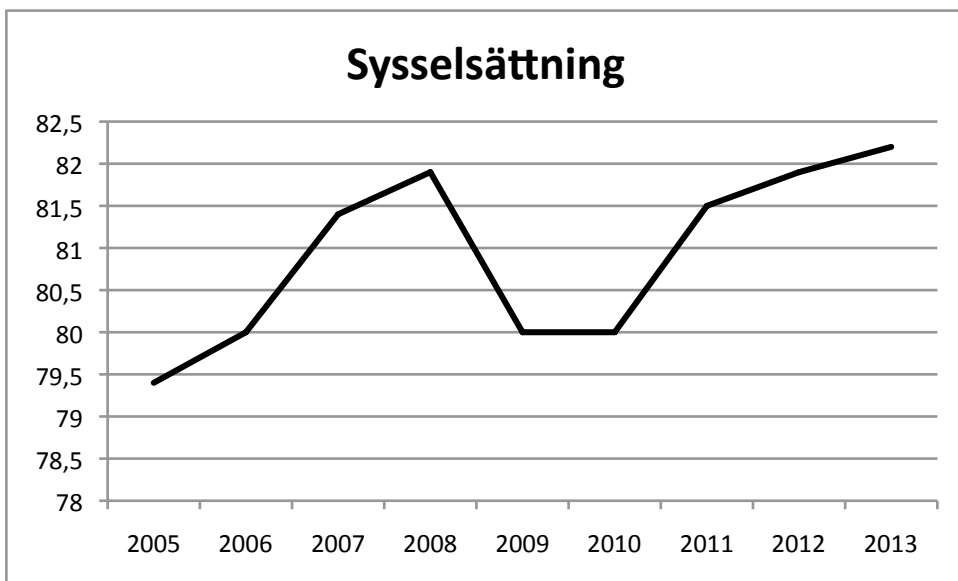
Under de gångna åtta åren minskade förtidspensionerna från 555 000 till 365 000, sysselsättningen ökade med 350 000.

I regeringsförklaringen 2014 och den nedröstade budgeten fanns en rad förslag som inriktade sig på att få ner sysselsättningen. Exempelvis följande:

–regeringen föreslog dubblerad arbetsgivaravgift för unga – dock en höjning med bara 50 procent för 2015, återstoden skulle vänta till 2016.

–regeringen föreslog en särskild löneskatt på 5,6 procent för personer över 65.

–regeringen föreslog att gränsen för statlig inkomstskatt inte skulle räknas upp på

Så här utvecklades sysselsättningen i åldrarna 20–64 år under den förra regeringens tid vid makten. Konjunkturfallet 2009 slår igenom ordentligt, men den långsiktiga trenden pekar uppåt. 2013 stod sysselsättningen på den högsta andelen någonsin, 82,2 procent. Uppgifterna är så känsliga att en av den nya regeringens första beslut var att stoppa statistiken.

I den nedröstade budgeten låg höjda arbetsgivaravgifter för ungdomar, en grupp med hög arbetslöshet som haft stor hjälp av de lägre arbetsgivaravgifterna. Nu har Allianspartierna i Decemberöverenskommelsen lovat att lägga ner sina röster när det gäller liknande förslag. Arbetsgivaravgifterna kan vara höjda redan till halvårsskiftet med därav följande konsekvenser för sysselsättningen. Foto Mostphotos/Doug Olson.

det sätt som gjorts tidigare
–jobbskatteavdraget skulle trappas av för
högre inkomster
–högre energiskatter

Det i valkampanjen framförda förslaget på höjning av restaurangmomsen fanns inte med i budgetpropositionen.

De skatteförslag som lades fram var med kirurgisk precision inriktade på att minska sysselsättningen. Den nedsatta arbetsgivaravgiften för unga har riktat sig till en åldersgrupp där etableringen på arbetsmarknaden är ett avgörande problem. Det har fungerat. För många företag i branscher med hög andel ungdomar sysselsatta (restauranger, handel, telefonförsäljning, kundservice med mera) har den nedsatta arbetsgivaravgiften varit avgörande för en snabb expansion.

Den särskilda löneskatten för personer över 65 var inriktad på att minska trenden att folk jobbar även efter 65. Alla inser att med ökande livslängd måste vi arbeta längre. Och det kan ske dels genom att ungdomen kommer ut i arbete tidigare, genom att arbetsuppehåll på grund av arbetslöshet, sjukdom och liknande kortas och genom att människor arbetar efter vad som tidigare ansetts vara normal pensionsålder. Den särskilda löneskatten var specialdesignad för att motverka trenden till ökat deltagande i arbetskraften bland äldre.

Förslaget att inte räkna upp gränsen för statlig inkomstskatt var specialinriktat på

en annan grupp som är känslig för ekonomiska konsekvenser på arbetskraftsutbudet. Det handlar om personer som har något, men inte mycket, bättre inkomster än medelinkomsttagaren. Ska de ställa upp och göra det där extra, ska de jobba övertid, ska de skaffa sig extraknäck? Många i de aktuella inkomstlägena är känsliga för skattekonsekvenserna och ser till nettot av den extra arbetsinsatsen. Förslaget handlade om att öka marginalbeskattningen från 32 till 52 procent. Det skulle med regeringens förslag bli mindre än hälften kvar av den extra arbetsinsatsen.

Höjt jobbskatteavdrag för högre arbetsinkomster skulle också minska arbetsutbudet, men det var inte inriktat lika hårt mot de grupper som påverkas extra mycket av förändringar i marginalskatterna.

Högre energiskatter drabbar i första hand svensk basindustri. Stål, papper och massa är industrier som har hög energiförbrukning. Höjda skatter på de branscherna medför sänkt internationell konkurrenskraft och därav följande lägre sysselsättning och lägre investeringar.

De här fem skattehöjningarna, som alla röstades ner, kommer säkert att återkomma i vårpropositionen eller i nästa års budget. Då finns det ju risk att också andra skatteförändringar som påverkar sysselsättningen negativt kommer. Det finns alltså goda skäl för regeringen att mörka den verkliga sysselsättningsutvecklingen, eftersom regeringen medve-

tet vill genomdriva ett antal åtgärder som kommer att minska sysselsättningen.

Nej till effektivitet och bättre löner i välfärden

I mars kom så ytterligare en spark mot en expansiv del av Sveriges näringsliv. Regeringen och Vänsterpartiet har kommit överens om att tillsätta en utredning om att stoppa vinster i välfärdsföretagen. Vad det kan leda till på sikt återstår att se. Utredningen ska ta ordentligt med tid på sig och inte vara färdig förrän 2016, med eventuella åtgärder genomförda 2017 eller 2018. Fram till dess blir det rimligen tvärstopp på investeringar i de verksamheter som har vuxit så snabbt under senare år. Ingen som startar upp idag kan räkna med annat än underskott de första åren, eventuellt överskott kommer först i en tid när det är osäkert om man ens ska få bedriva verksamheten! Både i skolor och vård vet vi att brukarna i ökad utsträckning väljer privata alternativ för att de ger bättre kvalitet. De kostar också mindre och tvingar de motsvarande kommunala verksamheterna till skärpning. Det här handlar om typiska kvinnobrancher, där lönenivån på grund av de tidigare monopolen på arbetsgivarsidan har hållits nere. Öppningen för privata alternativ har satt fart på löneutvecklingen och minskat löneskillnaderna i samhället. Nu har Vänsterpartiet tagit kommandot och ska sätta stopp för ytterligare ett område där den privata företagsamhetens dynamik börjat bidra till ett bättre samhälle.

Oljerika Venezuela utan toalettpapper

Oljestaten Venezuela står inför en ekonomisk kollaps. Inflationen galopperar och hyllorna i varuhusen gapar tomma. En ny lag tillåter soldater att öppna eld mot demonstranter. Den diktatoriske presidenten Nicolás Maduro, 52, blir alltmer dogmatisk och desperat, skriver utrikesreportern och författaren Kjell Albin Abrahamson i denna krönika för Contra.

Plötsligt insåg jag att Venezuela förvandlats till ett socialistiskt land, ett klockrent bevis dök upp: bristen på toalettpapper. Jag känner igen fenomenet från mina år i Östeuropa. Att tvingas torka sig med ryska partiorganet Pravda eller polska Trybuna Ludu var i och för sig en njutning, men avsaknaden av vanligt toapapper var ändå stor.

Brist på toapapper betyder två saker. För det första är det ett signalord för att också mensskydd för kvinnor och blöjor för barn saknas. När de mest elementära hygienartiklarna inte finns att köpa är det fara på färde. För det andra säger signalordet att i ett land utan toapapper blir det snart revolution. Ett samhällssystem som inte kan leverera banala vardagsvaror formligen sprutar ur sig revolutionsgnistor. Där befinner sig Venezuela.

Manipulerade valutakurser är ett annat säkert tecken på att ett folkligt uppror är nära. Enligt den officiella växelkursen ger en amerikansk dollar 6,3 venezuelanska bolivar. På den omfattande svartmarknaden får man för en dollar 180 bolivar. Varför vara så dum och växla enligt den officiella kursen? Den socialistiska regeringen införde två statligt kontrollerade växelkurser Sicad 1 och Sicad 2. Där kunde köparen för en dollar få allt mellan 12 och 50 bolivar, fortfarande bara en tredjedel av den svarta det vill säga vanliga penningmarknaden. Inte ens marxisterna i den politiska ledningen kan

förklara det röriga valutasystemet. I stället för att sluta med den politiska propagandan och göra något åt landets bankrutta ekonomi, införs nu ytterligare en ny valutakurs Simadi, Marginal Currency System. Nyheten presenterades nyligen av Venezuelas finansminister Rodolfo Marco, en tidigare armégeneral som har

kjell.albin.abrahamson@contra.nu

det ”rätta” politiska tänket men inte vet mer om ekonomi är mina gamla tofflor.

Sedan månader ringlar långa köer utanför varuhusen och affärerna. Till bristvarorna hör nu inte bara toapapper utan också mjölk, smör, mjöl och medicin. Att bildelar saknas är en sak, brist på matvaror också för den delen, men när ett rikt land inte har råd att importera medicin är något – ja, sjukt.

Bristsamhället har skapat ett nytt politiskt landskap. Utanför varuhusen patrullerar militärer medan polisen håller ordning inne i affärerna. Tvättmedel, vegetabilisk olja och majs mjöl finns att köpa bara på ransoneringskort. Polisens jobb i Latinamerikas mest kriminella land är att granska och avslöja falska id-handlingar och blufftillverkade ransoneringskort. Polis och militär ingriper också när förtvivlade människor tänder eld på eller stampar på sina gamla t-shirts med bild på den 2013 avlidne presidenten Hugo Chávez.

Den nye presidenten Nicolás Maduro (en hårdför antidemokrat precis som Hugo Chávez, men utan dennes karisma) påstår sig veta varför det är kris i landet. Det är oppositionens fel, hävdar han. Faktum är snarare att oppositionspolitik i Venezuela är en större bristvara än till och med toalettpapper. Dessutom, hur kan allt elände bero på oppositionen, när oppositionsledaren Leopoldo López sitter häktad sedan ett år tillbaka? Att López verkligen är en politisk fånge har presi-

Studenter som försöker skydda sig mot regimens tårgasangrepp vid en protestdemonstration den 12 mars 2014.

dent Maduro indirekt medgett, eftersom han erbjöd USA López i utbyte mot en puertoricansk frihetskämpe.

De långa köerna framför kassorna i varuhuset beror enligt presidenten på att antalet kassor reduceras på konstgjord väg just för att skapa längre köer. Direktörer för stora livsmedelskedjor har nyligen frihetsberövats som ”fega parasiter”. Arresteringen av Caracas valde borgmästare Antonio Ledezma – anklagad för förberedelser till statskupp – visar att landet inte bara befinner sig i en ekonomisk utan också i en djup politisk och moralisk kris.

Att det går dåligt för Venezuela beror enligt presidenten på ”det imperialistiska ekonomikriget”. Kriget leds av USA i syfte att med sjunkande oljepriser driva Venezuela i fördärvet. (Alltså samma struntprat som Rysslands Putin kör med.) Härom veckan kom beskedet om visumtvång för alla amerikaner som vill besöka Venezuela. Åtgärden är ett skott i foten eftersom Venezuela behöver varje dollar landet kan få i turistinkomster.

Venezuela är i dag ett bristsamhälle

Tomma butikshyllor i socialismens Venezuela

men var ett ekonomiskt blomstrande land och ett av världens största oljeproducenter. Kardinalsynen var förstatligandet av privata företag. I dag är landet unikt i bemärkelsen att där tillverkas ingenting. Och oljan är oraffinerad. Som hela politiken.

Vänsterpartiet i Sverige är en stor beundrare av Venezuela, inte minst av den ekonomiska politiken. Grekland är en annan idol. Statsminister Stefan Löfven bör nog hålla Jonas Sjöstedt så långt borta från den ekonomiska politiken som möjligt.

Riksarkivet ansvarig för gallring av Contra-medarbetares Säpo-akt

Staten har erkänt att Contra-medarbetaren Bertil Häggmans mänskliga rättigheter har kränkts genom den övervakning som SÄPO genomförde. Staten ansåg dock att kränkningen upphörde när SÄPO-akterna överfördes till Riksarkivet. Det tycker inte Kammarrätten.

Juristen, författaren och Contra-medarbetaren Bertil Häggman var under det kalla kriget (1947 – 1991) aktiv borgerlig antikommunist. Det uppskattades inte av socialdemokratiska regeringar, med stöd av Kommunistpartiet. Detta ledde till att Säkerhetspolisen gavs i uppdrag att övervaka honom från 1963 till någon gång under 1980-talet.

Sedan han fått tillgång till Säkerhetspolisens handlingar om sig själv begärde han skadestånd enligt Europakonventionen om mänskliga rättigheter. År 2009 erkände staten att Häggmans mänskliga rättigheter kränkts enligt fyra artiklar i konventionen. Han erhöll 35 000 kr i skadestånd jämte rättegångskostnader i ersättning. Han har senare krävt ett högre

skadestånd, men förlorat den processen i hovrätten. Saken är förd vidare till Högsta Domstolen, som överväger om prövningstillstånd ska beviljas.

Staten hävdade att kränkningarna upphörde 2003 då ett SÄPO-arkiv flyttades från polisens lokaler till Riksarkivets lokaler. De skall då ha gallrats, påstår staten, det vill säga sorterats ut och förstörts. Så var dock inte fallet. Handlingarna finns kvar och därmed fortsätter enligt Häggman kränkningen av hans rättigheter.

Häggman har också begärt att Riksarkivet sorterar ut och förstör handlingarna om honom, handlingar som innehåller en rad felaktigheter och kränkande uttalanden. Riksarkivet avslog yrkandet, ett beslut som överklagades till Förvalt-

ningsrätten i Stockholm, som återförvisade målet till Riksarkivet. Sedan förvaltningsrättsdomen av 2013 överklagats av Riksarkivet har Kammarrätten i Stockholm avkunnat dom i frågan om återförvisning till Riksarkivet för handläggning. Riksarkivets överklagande avslås i domen och Kammarrätten anser att Riksarkivet är personuppgiftsansvarig för sin behandling av personuppgifter i SÄPO-arkivet. Myndigheten skall därför bland annat utreda och ta ställning till huruvida förutsättningar för rättelse enligt personuppgiftslagen är uppfyllda. Sent omsider kan det alltså bli gallring hos Riksarkivet istället för hos SÄPO.

Har Muhammed funnits?

Har Muhammed funnits i verkligheten? Robert Spencer menar att det finns goda skäl att tvivla. Det är onekligen märkligt att en person som påstås ha satt igång arabernas erövring av Mellanöstern och Nordafrika inte satt några spår i samtida dokumentation.

I vår del av världen kan vi hitta uppgifter om "vanligt folk" några hundra år tillbaka i tiden och om mer bemärkta personer kanske tusen år (på runstenar och i de isländska sagorna). För "vanligt folk" gäller ungefär detsamma som för oss i resten av världen, men där kan man om bemärkta personer hitta spår betydligt längre tillbaka, tack vare att skrivkonsten var mer utbredd i andra delar av världen. Det kan finnas lertavlor, minnestavlor och inskriptioner eller skrifter på pergament eller papyrus som skrivits av i flera omgångar och förts vidare till senare generationer.

Varför finns det inte samtida uppgifter om Muhammed?

En som många tror att det finns samtida skriftliga belägg för är Muhammed. Han borde ju vara bemärkt redan på sin tid, eftersom han satte igång de erövringar som bara hundra år efter hans död innebar att araberna kontrollerade hela Nordafrika och Mellanöstern. Och detta på bekostnad av en rad kulturfolk som hade väl utvecklade skrivkonst och byråkrati.

Men ser vi närmare efter finns det inga samtida skrifter som berättar om Muhammed, och de berättelser om hans personliga liv, som också är en viktig källa för muslimsk tro och rättsskipning, dyker upp först ett par hundra år efter hans död. Trots att hans position var sådan att han borde ha lämnat en rad skriftliga spår efter sig.

Detta har fått en del att ifrågasätta om Muhammed verkligen var en historisk person.

Berättelsen om Muhammed finns inte i Koranen

Historien om Muhammed hittar man inte i Koranen. Muhammed finns faktiskt bara namngiven i Koranen fyra gånger. Och det är tveksamt om ens alla dessa fyra ställen avser "profeten" Muham-

med. Muhammed är arabiska för "den utvalde". Islam-kännaren Robert Spencer, med ett dussintal böcker om islam bakom sig, menar i sin bok *Did Muhammad Exist?* att tre av de fyra gångerna med namn mycket väl kan ha handlat om andra "utvalda". Moses omnämns med namn 136 gånger och Abraham 74, så det är underligt att Muhammed inte är med mer. I åtskilliga fall finns det dock omskrivningar för det som vi idag uppfattar som Muhammed, exempelvis "Allahs budbärare" eller "profeten".

Det mesta som vi "vet" om Muhammed kommer inte från Koranen utan från nedtecknade berättelser om Muhammed som kallas hadither. Vi ska titta mer på dessa längre fram i artikeln, men först börja med att se på hur Koranen kom till.

*cg.holm@
contra.nu*

Så kom Koranen till

Enligt troende muslimers version uppenbarades Koranen för Muhammed av ärkeängeln Gabriel. Muhammed var analfabet och sökte upp Gabriel i en grotta där uppenbarelserna kom. Koranen kom i delar. Muhammed lämnade grottan och dikterade texten för skrivkunniga. Efter tjugotvå år blev det den skrift som idag kallas Koranen. Den fanns nedskrivna i delar. För den som inte är troende muslim låter det som om Muhammed rökte på, drog sig tillbaka till grottan, för att när ruset släppte komma tillbaka med en ny politiskt passande del av Koranen.

Också i muslimsk tradition har texterna ifrågasatts. De så kallade Satansverserna, i Väst mest kända som titeln på en bok av Salman Rushdie, finns omnämnda i haditherna. I samband med att Muhammed vid något tillfälle läste upp delar av Koranen

ska han ha frestats av Satan att lägga till några falska verser. Syftet ska ha varit att locka till sig befolkningen i Mecka genom att vid sidan av månguden (Al-Lah) nämna solguden (Al-Lat) och ytterligare två lokala gudomar. Mecka-borna, som flytt undan Muhammeds förföljelse, blev glada och återvände. Bara för att råka ut för ny förföljelse när Muhammed fått en ny uppenbarelse av Gabriel om att det var Satan som inspirerat honom att läsa upp falska verser av Koranen.

Det finns också hadither som låter berätta att delar av det som borde stått i Koranen försvunnit. Så finns till exempel reglerna om att stena äktenskapsbrytare inte med i Koranen, men de finns med i Sahih Bhukaris samling med hadither, där det heter att detta, som var ord från Allah, visserligen inte fanns i Koranen, men att det förvisso var Allahs ord och att profeten själv tillämpade regeln om stening av äktenskapsbrytare.

Inga spår av Muhammed i de första arabiska kalifernas dokument

De ursprungliga nedteckningarna av Koranen, som ska ha skett av Muhammeds sekreterare i början av 600-talet, är naturligtvis försvunna. De äldsta tillgängliga handskrifterna ansluter till versioner som kan spåras till ungefär 100 år efter Muhammeds död 632. Men på den tiden var den muntliga traditionen viktig och nedskrivna berättelser sällsynta. I våra egna trakter var de skrivna berättelserna till och med helt obefintliga. Allt var muntlig tradition. Likafullt har vi namn på Muhammed samtida kungar i Norden, berättelser som nedtecknades på Island under 1200-talet. Historikerna brukar dock underkänna dessa berättelser som icke autentiska, men för Muhammed var tiden mellan den verkliga händelsen och de första nedskrivna berättelserna betydligt kortare.

Ändå tvekar Robert Spencer när han ställer frågan om Muhammed var en historisk person. De arabiska erövringarna började redan under Muhammeds tid och inom hundra år hade araberna erövrat större delen av Mellanöstern, Iran och Nordafrika. De erövringarna hade gjorts i konfrontation med högkulturer där skriftliga rapporter och byråkrati var centrala element i samhället sedan ett halvt millennium tillbaka. Ändå dyker det inte upp några texter om Muhammed eller en ny profet som förklaring till de strider och förändringar som dokumenteras i exempelvis Bysans. Det närmaste som finns är ett brev år 651 från den senare kalifen Muawiya (då guvernör i Syrien) till kejsaren i Konstantinopel där Muawiya föreslår att kejsar Konstans II ska lämna sin tro på Kristus och återgå till tron på Abrahams gud. Inte ett ord om Muhammed. Om det var så att de arabiska erövringarna bars upp av en ny religion och en ny profet borde det även i fiendens nedtecknade berättelser finnas en notis om detta. Men icke. De första arabiska härskarnas mynt talar också sitt tydliga språk. Muawiya präglar som kalif under 660-talet mynt med ett kors på, knappast vad man förväntar sig av någon som tar avstånd från Kristus. Senare kalifers mynt har också kors och bilder på kalifen (i strid mot islams bildförbud). Först 696 dyker det upp ett mynt utan bild och med den muslimska trosbekännelsen.

Arabernas erövringar under 600-talet är ett ovedersägligt historiskt faktum, men det är först mot slutet av 600-talet som dessa erövringar kopplas till en ny religion. Kalifen Abd al-Malik (646-705) och andra kan av politiska skäl ha sett till att utveckla berättelserna om Muhammed till vad de är idag.

Hadither – berättelser om Muhammed

Den främsta källan till uppgifter om Muhammeds liv är som nämnt det som kallas hadither. Det var berättelser om Muhammed som berättades under decennierna efter hans död och som senare skapades i allt snabbare takt. Haditherna kom ofta till för att stödja den egna ståndpunkten eller för att användas i aktuella politiska diskussioner. Men det var först ett par hundra år efter Muhammed som de samlades systematiskt. Med tiden fanns det 300 000 berättelser om Muhammed.

Delvis med rakt motstridigt innehåll. Berättelserna blev allt fler och fler och om någon stödde en viss politisk linje så kom det snart en hadith som stödde motståndarna.

Så kunde det ju inte fortgå, varför sammanställningar gjordes som skulle redogöra för Muhammeds liv. De olika berättelserna granskades och försök gjordes att granska källorna till dem. Vem hade varit med i samband med händelsen och för vem hade vederbörande berättat det? Man försökte skapa obrutna kedjor till den tid när haditherna skrevs ner. Men det handlade om minst 125 år efter Muhammeds död. Med säkerhet hade det skett en del förändringar i berättelsen under den tid som gått och troligen hade kedjan från Muhammed till berättaren förbättrats med mer prominenta namn för att stärka berättelsens trovärdighet.

Under 800-talet ägnade sig muslimska intellektuella åt att samla och granska hadither. Så småningom avfärdades 293000 berättelser som förfälskningar. Sahih Bukhari, som rest runt i hela den muslimska världen och samlat berättelser, och sedan granskat deras trovärdighet kom fram till att bara 7563 berättelser var godkända, men åtskilliga av dem handlade om samma händelse, så totalt var det 2602 skilda händelser som godkändes i Bukharis samling av hadither. Det blir nio tjocka volymer! Som sammanställdes mer än 200 år efter Muhammeds död. Det finns dessutom andra personer som gjort liknande sammanställningar under åren. Materialet om Muhammed är alltså överväldigande till sitt omfång, men det finns inget som egentligen är samlat före 200 år efter hans död. Under de första 200 åren av arabernas välde var det så gott som aldrig som någon av kaliferna hänvisade till Muhammed som en förebild eller till hans gärningar som exempel. Att kunna hänvisa direkt till Muhammed kunde ju avgöra en konfliktfråga, men det skedde inte förrän flera hundra år efter Muhammeds död.

Under mitten av 700-talet finns det inga som helst inslag av Muhammeds historia i vare sig de arabiska eller icke-arabiska historiska källorna om utvecklingen i området. Det hade ju annars varit naturligt att berätta om det varit så att arabernas framgångar inspirerats av en ny lära eller en profet, som nyligen varit verksam i landet.

Det finns samtida vittnesbörd om

arabernas (eller saracenernas, som var den samtida benämningen) våldsamma framfart. Och hur de särskilt inriktade sig på kristna och kristna symboler, rev kyrkor, förbjöd kristna att resa och belade kristna och judar med särskilt betungade skatter. De första erövringarna utanför Arabien skedde omkring 635, då det som idag är Israel erövrades. Men det finns inget i dessa sammanhang som hänvisar till Muhammed eller Koranen.

Inte heller när araberna erövrar Egypten och Armenien år 639, Cypern 654 och Nordafrika under 650- och 660-talen nämns Muhammed eller islam. Erövrarna kallas saracener, inte muslimer. De första omnämningarna kommer omkring 680, femtio år efter Muhammeds död. Och första gången någon återspeglar tankandet i Koranen är det i inskriptioner som gjordes år 690 i Klippmoskén i Jerusalem.

Första gången Muhammed nämns vid namn är 690 i en skrivelse som tillskrivs den koptiska biskopen Johannes av Nikiou. Men det är tveksamt om det inte är en förfälskning det handlar om. Det finns inget original och det äldsta bevarade exemplaret är en översättning till etiopiska från 1602. Det kan ha hänt mycket med en text på 900 år och med en översättning däremellan.

Ibn Ishaq framställde på 700-talet en biografi över Muhammed. Ibn Ishaq dog 773, så det var åtminstone 100 år efter Muhammeds död som Ishaqs biografi över Muhammed skrevs. Alla västerländska redogörelser för Muhammeds liv baseras på Ishaq eller på dem som i sin tur använt sig av hans bok. Men det finns inga med Muhammed samtida källor för det som Ishaq skrev och det finns inte heller några inskriptioner eller arkeologiska fynd som backar upp Ishaqs skrift.

Islamiskt tänkande kom först långt efter Muhammeds död

Spencer framför tanken att berättelserna om Muhammeds liv formades i efterhand för att tillgodose behovet av en religiös bas för de arabiska erövringarna. Det finns enligt Spencer inget som stöder påståendet att det skulle finnas något som motsvarar senare tiders islamiskt tänkande förrän långt efter Muhammeds död. Under de första decennierna handlade det om ett vanligt erövrings-tåg.

CONTRA 40 år

I och med detta nummer av Contra avslutar vi vår fyrtionde årgång. Det var vid årsskiftet 1974/1975 som det först nummer av "Progressiv Information" kom ut i stencilform. Då hade socialdemokraterna innehaft statsministerposten i 42 år (med undantag för några veckor sommaren 1936).

Innan år 1975 var slut hade Progressiv Information både bytt namn och gått över till att trycka Contra på ett tryckeri. Och innan 1976 var slut hade Sverige fått centerpartisten Thorbjörn Fälldin som statsminister. Det hände mycket för både Contra och Sverige.

Under de gångna fyrtio åren var dock den mest omvälvande händelsen för Contra Berlinmurens fall och Centraleuropas befrielse från kommunismen. Ja, ett tag trodde vi att även Östeuropa var befriat från det totalitära styret, men det var innan Vladimir Putin kom till makten i Ryssland. Murens fall och frigörelsen i Centraleuropa var det som vi alla drömt om, men inte riktigt vågat hoppas på. Det som vi kämpat för och där vi vågat tala högt medan landets ledning ofta teg, åtminstone i offentliga sammanhang. Men

Det första numret med namnet "Contra". "USSR out of the Baltic States" var en utopi då, men verklighet idag.

det som var en så positiv händelse för människorna bakom den fallna järnridån höll på att bli Contras fall. Under två år efter Murens fall minskade Contras upp-

laga med hälften, från 3000 till 1500 exemplar. För att möta nedgången tvingades vi avveckla Contras hela personalstyrka och helt gå över till frivilliga oavlönade medarbetare. Anders Fjällström (som var hela personalstyrkan) hade dock lärt sig det grafiska hantverket och startade efter några år eget inom området översättningar och grafik. Den verksamheten fortgår än.

Vid sidan av tidskriftsutgivningen, som nu nått 238 nummer, har Contra hunnit med att ge ut ett femtiotal böcker. Många av dem handlade om livet bakom järnridån, men också om ekonomi, ideologi och svensk politik.

Utgivningen 2015

Det här är som ni ser nummer 6 2014. Det borde naturligtvis vara ett nummer med numrering från 2015. Tyvärr har vi återigen tappat tempo och ligger nu efter utgivningsplanen. Våra prenumeranter ska dock veta att en prenumeration gäller för sex nummer, oavsett när de kommer ut. Vi skickar med ett meddelande när prenumerationen upphör och det är dags för förnyelse. Det inbetalningskort som ligger i försändelsen kan användas för att skänka Contra ett bidrag eller för att beställa varor ur vårt sortiment (se vidare hemsidan <http://www.contra.nu>).

Låt oss modernisera texten till Sveriges nationalsång

Alla nationer har sin nationalsång så även Sverige. Problemet med vår nationalsång är att år 1844 då den skrevs av Richard Dybeck, råde den så kallade skandinavismen. Vid den tiden var också Sverige och Norge i union. Följen blev att sången riktade sig till Norden som gemensamt begrepp. Under årens lopp har det gjorts någon smärre ändring och komplettering och idag känner vi texten:

Du gamla, Du fria, Du fjällhöga nord
Du tysta, Du glädjefrika sköna!
Jag hälsar Dig, vänaste land uppå
jord,
/: Din sol, Din himmel, Dina ängder
gröna.:/

Vår nationalsång har visserligen fortfarande ingen officiell status, men sjungs ofta, inte minst av svenskar utomlands, vid officiella sammankomster, idrottsstävlingar med mera. En nationalsång har en sammanhållande identitetsfunktion som vi bör värna.

Problemen i texten är att vi sjunger

**sten.dybeck@
contra.nu**

"vänaste land" utan att ange något land och "ärat ditt namn" utan att nämna något namn.

Texten bör tydligare spegla dagens läge och direkt rikta sig till oss i Sverige. Må det därför tillåtas mig att föreslå en smärre ändring av min avlägsne släktings

dikt endast i första versens första rad, som skulle lösa problemen:

Du Sverige, Du fria, i fjällhöga nord,
Du tysta, Du glädjefrika sköna!
Jag hälsar Dig, vänaste land uppå
jord,
/: Din sol, Din himmel, Dina ängder
gröna.:/

Du tronar på minnen från fornstora
dar,
då ärat Ditt namn flög över jorden.
Jag vet att Du är och Du blir vad Du
var.
/: Ja, jag vill leva jag vill dö i Norden.:/

Pröva att sjunga den texten så får du se att även det går bra. Om skrivningen med Sverige intill Du fria skulle öka insikten om behovet av vårt försvar vore det också en fördel.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Svenska tiggare, ett allt större problem i Australien

Styrelsen för polisen i Melbourne och Frälsningsarmén, är oroade av det ökande antalet "falska" tiggare på gatorna. Enligt Frälsningsarmén handlar det om svenska och tyska "backpackers" som drygar ut sin väldigt strama reskassa. I Melbourne utgör 1/3 av alla tiggare utlänningar och de tar upp platser på välgörenhetsinrättningar, som var avsedda för australiska hemlösa. I delstaten Victoria är det förbjudet att tigga. Stephen Russell 48, som har varit hemlös i 6 månader, har märkt konsekvenserna av den allt mer hårdnade konkurrensen från de utländska tiggarna; "Det är inte rättvist, Polisen gör det svårare för oss." Han har också själv sett hur de fått pengar av människor, som han anser skulle ha gett till honom och ifrågasätter om människor som har råd att betala en flygbiljett ska vara ute och tigga! I Melbourne beräknas cirka 142 personer vara uteliggare.

(Herald Sun, Melbourne)

Annika Strandhäll, socialförsäkringsminister

Hon intervjuas i tidningen *Offentliga affärer* i dess decembernummer. Hon säger där att "öka kvinnornas arbetskraftsdeltagande så att de hamnar i paritet med männens skulle öka Sveriges BNP med 358 miljarder kronor".

Nu läser man då med intresse hur hon kommer fram till detta. Två av exemplen hon nämner är att kvinnorna för närvarande tar 75 procent av all föräldraledighet och 67 procent av all VAB (vård av barn). Om nu detta ändras och blir mera jämnt skulle då Sveriges BNP öka? Man undrar verkligen hur hon tänker. Om männen tar mer ledigt istället för kvinnorna så sjunker naturligtvis deras arbetsbidrag till BNP. Självklart blir det ingen ökning av BNP. Det är oroande om det är fler ministrar än hon som inte kan räkna.

Vid ett möte för försäkringsbranschen höll hon ett anförande som utgick från att Sveriges regering för en feministisk politik och att det viktigaste för regeringen var att genomföra åtgärder för feminismen. Hon konstaterade sedan snabbt att kvinnor har lägre pensioner än män. Vilket stämmer och har en enkel förklaring. Män jobbar fler år och har (åtminstone tidigare) haft högre löner. Pensionssystemet bygger på att pensionerna är något som individen jobbat ihop under sin tid i arbetslivet. Systemet är faktiskt upplagt

så att det gynnar kvinnor på bekostnad av män. Dels på grund av den så kallade "garantipensionen" som innebär att den som inte genom eget arbete tjänat ihop en tillräcklig pension får ett garanterat minimibelopp, men framförallt genom att pensionen är livsvarig och att kvinnor lever längre än män. Vid Pensionsmyndighetens beräkningar struntar man helt i könsskillnaderna, varför kvinnor i genomsnitt får mer utbetalt än män vid samma ihopsamlade pensionskapital. Det är ganska stora skillnader. Det är möjligt att flytta pensionstillgodohavanden mellan äkta makar, men för detta tar Pensionsmyndigheten åtta procent av kapitalet, med motiveringen att kvinnor lever längre och en flytt från man till kvinna i samma familj i genomsnitt innebär längre utbetalningstider.

Livsfarlig vindkraft

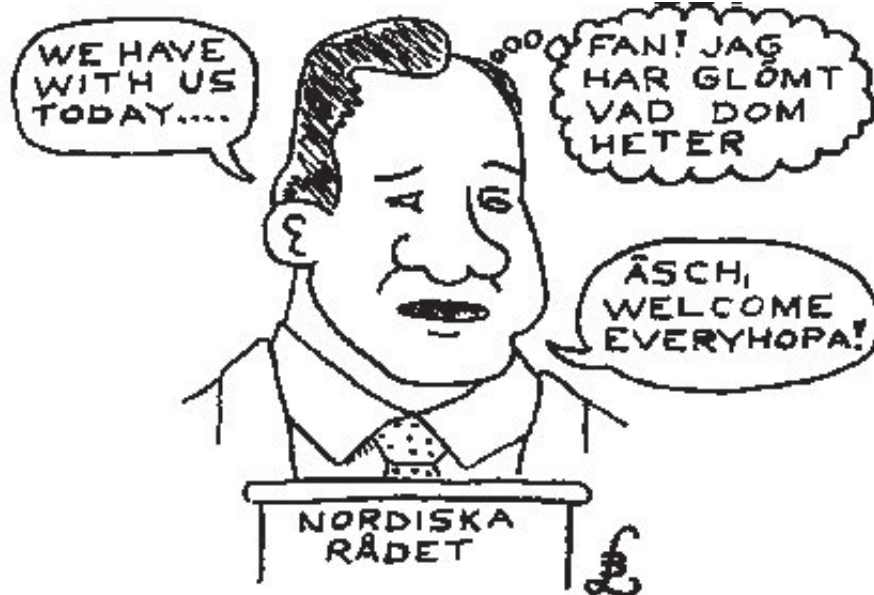
I Gullspång lossade spetsen på vingen till ett vindkraftverk. Föremålet slungades iväg från kraftverket, klöv en stubbe och landade sedan på en skogsväg. Vänersborgs tingsrätt har förbjudit ägaren att ha kraftverket igång till dess att en orsak till haveriet har kunnat klargöras. (GT)

Målet: – en rådgivare i gender på varje militär enhet i Försvarsmakten

Tro det eller ej, samtidigt som Försvaret misslyckas med att hålla vårt territorium fritt från främmande ubåtar och flygplan, så har man anlitat "Nordic Centre for Gender in Military Operations" för utbildning i syfte att "uppnå en jämställd verksamhet i grundorganisationen och att ett genusperspektiv genomsyrar Försvarsmaktens insatser". Utifrån ett "rättighetsperspektiv" och ett "nyttoperspektiv" tror man sig kunna höja effekten i Försvaret. Senast 2016 ska det finnas en rådgivare i gender-frågor på varje militär enhet. Rådgivaren ska avsätta mellan 10 och 20 procent av sin arbetstid på gender-frågor.

Både 2013 och 2014 deltog ÖB i Pri-deparaden.

Man skulle misstänka att utrikesminister Margot Wallström vunnit stark respons för att svenska försvaret ska ägna sig åt gender-frågor istället för åt att försvara landet. Hon lovade ju i februari Ryssland att svenska flygplan inte skulle landa i Estland i samband med den finsk-

svensk-amerikanska övningen för försvaret av Östersjön.

Kungsörnar istället för människor

Mark- och miljööverdomstolen stoppade en skid- och turistanläggning i Härjedalen för att den låg så att den kunde störa ett kungsörnsrevir. Tidigare hade Länsstyrelsen gett tillstånd för anläggningen som skulle sysselsätta 300 personer. Men högsta instans anser alltså att kungsörnar är viktigare än människor.

50 000 vindkraftverk?

Svenska Kraftnät räknar med sex procents effektutnyttjande för vindkraftverk (ibland blåser det för lite och ibland för mycket). För att ersätta kärnkraftens effekt på 10 000 MW skulle det behövas 50 000 vindkraftverk. Dessutom måste den stora vindkraftsparken ha uppbackning för när det inte blåser... Kostnaderna för elnätet blir betydligt högre för den utspridda vindkraften än för de mer koncentrerade kärnkraftverken och vattenkraftverken. Just på grund av ökad vindkraftsanvändning och det krav det ställer på elnätet höjde Svenska Kraftnät nätavgiften på el med 36 procent den 1 februari. Lägg därtill de gigantiska subventioner som vindkraften får genom de så kallade elcertifikaten, där ägare av kärnkraftverk och vattenkraftverk tvingas betala extra avgifter som går till att subventionera olönsam vindkraft.

(Dagbladet, Sundsvall)

Vad gör Polisen?

Mellan 1980 och 2014 ökade antalet poliser från 15 403 till 20 209. Större delen av ökningen skedde från år 2003, då det fanns drygt 16 000 poliser i landet. Antalet poliser i Sverige är lågt jämfört med övriga EU. I Sverige finns det 217 poliser per invånare, i EU (innan Kroatiens medlemskap) 344. Alltså 58 procent fler poliser per invånare i EU än i Sverige. Men fler poliser hjälper inte, åtminstone inte i Sverige. Andelen uppklarade brott minskade från 16,05 procent år 2004 till 15,08 procent år 2014, en tid då antalet poliser ökade med 25 procent. Antalet brott ökar inte längre utan har hållit sig på en ganska konstant nivå sedan 2008.

Nu har hela polisen organiserats om och centraliserats till en enda organisation för hela landet. Den nye Rikspo-

lischefen Dan Eliasson har tidigare haft hand om Migrationsverket och Försäkringskassan och anses vara pålitlig socialdemokrat. I sin ungdom deltog han i punkrockbandet Bad Boo Band. Till för några veckor sedan kunde man på YouTube höra Rikspolischefen sjunga ”Knulla i Bangkok”, vilket var vad man gjorde när man tröttnat på ”svenska discofittor”. Någon gång i februari i år togs låten bort från YouTube.

Ny majoritet – slöseriet tar fart

Södermalmsnytt skriver om att den röd-grön-rosa koalition som styr Stockholms Stadshus nu beslutat att det ska inrättas fler ”nattis”, bland annat på Södermalm. Det finns redan ett ”nattis” på Söder i Stockholm och chefen för det, Lena Kullberg-Boman, berättar att efterfrågan är liten och att det inte finns några problem att tillgodose den lilla efterfrågan som finns. Men Jenni Larsson, socialdemokratisk ledamot i Stadsdelsnämnden, hanterar andras pengar (skattepengar), så fler nattis ska det bli, fast inte ens det som finns är utnyttjat.

Äntligen!

I hur många år har det inte diskuterats att svenska pass anmäls försvunna, varefter det försvunna passet säljs för att användas i brottsliga sammanhang. Det har gått utmärkt att beställa ett nytt pass hur många gånger som helst. För 350 kronor har samvetslösa individer skaffat något som gått att sälja för tio- eller tjugodubbla beloppet, samtidigt som svenska pass, som håller hög teknisk kvalitet, blir till löje i utlandet. Den nya regeringen har beslutat att ta itu med saken och infört en regel om att man inte kan få ut mer än tre pass under en femårsperiod. Har man ”förlorat” tre pass kan man enbart söka om tillfälliga pass som gäller för en enstaka resa. Och detta till en högre kostnad än vad ett ”femårspass” kostar. Det var på tiden!

Så blir man frikänd

En man stoppades i en bil med tre köfötter och stulen golfutrustning. Utrustningen hade stulits 40 minuter tidigare från en golfklubb, där en väktare sett en mörk Volvo försvinna. När bilen stoppades hoppade en man ur bilen och polisen lyckades inte stoppa honom. Mannen som satt kvar i bilen ägde den inte, men hade

fått ta över den av den okände mannen som just hoppat ur bilen. När saken kom upp i tinget blev mannen i bilen frikänd. Rätten ansåg att hans berättelse inte var bortom allt tvivel...

(Skånska Dagbladet)

Genusredovisning av evenemang

Stockholm Business Region är ett kommunalägt bolag som har till uppgift att utveckla Stockholm som företags- och besöksort. Man kan söka bidrag från SBR för att genomföra evenemang som främjar målet. Nu har bolaget infört krav på att alla som söker bidrag ska redovisa vad de gör för genus- och jämställdhetsfrågor. Sedan tidigare gäller en motsvarande redovisning av miljö- och hållbarhetsfrågor. Det går dock bra att skriva att ”man inte gör ett skit i frågan” säger VD Olle Zetterbeg till *Vårt Kungsholmen*.

Per Westerberg

Förre talmannen Per Westerberg avgick som riksdagsledamot den 30 december förra året efter att ha suttit i Riksdagen sedan 1977. Det gjorde att han efter det senaste valet var ålderspresident, den riksdagsledamot som suttit längst i Riksdagen och därmed får äran att leda förhandlingarna till dess att en talman valts. Nu har Per Westerberg efter lång och trogen tjänst bestämt sig för att göra annat. Då kan Contra berätta att han har en bakgrund som medlem i den antikomunistiska ungdomsorganisationen Demokratisk Allians i slutet av 1960-talet. Eftersom han bodde i Nyköping, där det saknades lokalavdelning, deltog han inte i några lokala aktiviteter. Men de som bodde i orter utan egen lokalavdelning kunde ansluta sig till någon av de fyra storavdelningarna i Stockholm, Göteborg, Malmö eller Norrköping. I Pers fall var det Stockholm.

Ewa Björling

Ewa Björling, moderat handelsminister mellan 2007 och 2014, valde att lämna politiken efter valnederlaget för Alliansen. Hon blev riksdagsledamot för Moderaterna 2002, men hade innan dess i början på 1990-talet varit medlem i Ny Demokrati, dock utan att där ha några förtroendeuppdrag, men hon deltog i partiets allmänna verksamhet i lokalföreningen för Valkrets 5 i Stockholms stad.

UTLANDS-NYTT

Irak hade kemiska vapen

Efter Irak-kriget har det hävdats att Irak saknade kemiska vapen, eftersom inga sådana hittades av de amerikanska styrkorna. Likafullt var förekomsten av kemiska vapen ett viktigt skäl till operationen mot Saddam Hussein.

Det råder allmän enighet om att Irak hade haft kemiska vapen, men dessa skulle inte ha varit i operativt skick i samband med invasionen 2003. Nu publicerar *New York Times* uppgifter som motsäger påståendet. Det fanns fullt operativa gamla irakiska kemiska vapen. De ingick inte i de irakiska styrkornas aktuella arsenal, men de fanns och CIA ägnade sig åt att köpa upp sådana vapen på marknaden för att hindra att de kom i terroristernas händer. Vapnen förstördes sedan.

Under åren 2005 och 2006 köpte CIA 400 Borak-robotar. De tillverkades av Saddam Husseins regim under 1980-talet, men redovisades inte vid FN:s inspektioner på jakt efter kemiska vapen. Saddam Hussein hävdade att hela lagret med Borak-raketer förstörts innan FN:s inspektörer anlände till området. Så var alltså inte fallet.

CIA informerade inte armén om vad de funnit utan armén levde i tron att det inte fanns några kemiska vapen kvar. Under de närmsta åren efter 2006 uppges flera soldater ha skadats när de amerikanska styrkorna stötte på gömmor av kemiska vapen.

Fler som fått nog av amerikanskt medborgarskap

Vi berättade i förra numret av *Contra* hur antalet amerikanska medborgare som avsäger sig det amerikanska medborgarskapet ökar raskt. En avgörande faktor har varit den amerikanska FATCA-lagstiftningen (Foreign Account Tax Compliance Act). En som råkat ut för FATCA är Londons borgmästare Boris Johnson. Även om han har brittiska föräldrar och är uppvuxen i Storbritannien och haft en framgångsrik brittisk politisk karriär, har han också amerikanskt medborgarskap, eftersom han föddes i USA när hans föräldrar studerade där.

Det har inte stört Boris Johnson hitills. Men han ändrade uppfattning när de amerikanska skattemyndigheterna ansåg

att han skulle betala amerikansk kapitalvinstskatt när han flyttade från en bostad till en annan i London. I Storbritannien är det ingen kapitalvinstskatt när man säljer sin huvudsakliga bostad (en per familj). Det är det vanliga i större delen av Europa, där man insett att en ökning av priset på en bostad inte är någon vinst. Ska den säljas för att man flyttar så kostar en ny identisk bostad lika mycket som den man just sålt. I Sverige är kapitalvinstskatten i hög grad en skatt på fiktiva vinster, vilket om inte annat belyses av att det går att få uppskov med skatten om man köper en ny bostad (den svenska kapitalvinstskatten på bostäder är därför i praktiken i stort sett en skatt på dödsbon och skilsmässor). Men den amerikanska skattemyndigheten krävde alltså skatt på Boris Johnsons flytt inom London. Det slutade med att han tvingades träffa en överenskommelse med de amerikanska skattemyndigheterna om att betala en skatt vars summa är sekretessbelagd. Boris Johnson har gjort kraftfulla uttalanden om USA:s krav på globalt skatteherravälde och har av sagt sig sitt amerikanska medborgarskap. I Sverige antog Riksdagen i februari den lag som gör svenska Skatteverket till underleverantör av skatteuppgifter till amerikanska motsvarigheten IRS.

(The Economist)

Ändrad inställning från PKK

Den i Turkiet verksamma kurdiska terrororganisationen PKK har under senare år ändrat inställning, ja faktiskt så mycket att det med tiden kan bli dags att stryka beteckningen terrororganisation. PKK-ledaren Abdullah Öcalan, en uttalad marxist-leninist, sitter sedan 1999 i turkiskt fängelse. Hans dogmatiska inställning tycks ha mildrats under fängelsetiden och PKK är idag något helt annat än tidigare. Sedan två år råder vapenvila med Turkiet och den militäre ledaren för PKK, Cemal Bayik, hävdar bestämt att PKK idag inte är vad det var förr. Partiet är inte längre marxist-leninistiskt, man avvisar klassdiktatur och partidiktatur. Till yttermera visso säger man sig inte längre sträva efter ett självständigt Kurdistan i sydöstra Turkiet. Istället vill man uppnå kulturell frihet i en demokratisk ram.

Samtidigt har PKK mildrat motsätt-

ningarna med de irakiska kurderna. Peshmerga-soldater från irakiska Kurdistan deltog framgångsrikt i försvaret av staden Kobane i norra Syrien, på gränsen till Turkiet, detta i samförstånd med PKK. Motsättningarna mellan det marxist-leninistiska PKK och den västorienterade Barzani-klanen i irakiska Kurdistan har tidigare varit stora. Men nu ser det alltså ut som om PKK lämnat sin gamla destruktiva väg.

Ettbarnspolitikens offer

Den kinesiska ettbarnspolitikens genomfördes med drakonisk hårdhet, som bara är möjlig i en totalitär diktatur. På sitt sätt har den fungerat alltför bra. Befolkningstillväxten har stannat upp, trots att kineserna blir allt äldre. Framtida årsklasser kommer att bli mindre. Därmed har man nu börjat luckra upp på ettbarnspolitikens något, men fortfarande med regleringar som är så hårda att de skulle vara otänkbara i ett demokratiskt samhälle. Invånare i städerna kommer att tillåtas att ha två barn om en av föräldrarna är ensam barn i sin familj. Och det är nu de flesta i barnafödande åldrar.

Föräldrar som födde flera barn straffades av staten – böterna sattes till tre årsinkomster eller mer. Men straffen har utsträckt sig till att drabba också barnen. *The Economist* berättar om ett fall, Li Xue, som föddes i strid mot ettbarnspolitikens och där föräldrarna inte klarade av att betala böterna (som i deras fall uppgick till sex årsinkomster). Eftersom Li var "olaglig" fick hon inget hushållsregistreringsbevis, vilket är grunden för det mesta i det starkt byråkratiserade kinesiska samhället. Utan ett sådant registreringsbevis blev det ingen skolgång och ingen subventionerad sjukvård. Utan skolgång inget jobb. Det är omöjligt för henne att gifta sig, eller ens köpa en flygbiljett. Familjen har fört processer i saken i tjugo år – utan framgång. När Li behövt låna böcker på biblioteket för sin process har hon fått använda sin storasystems bibliotekskort. Ja, egentligen kan hon inte processa heller, eftersom hon är "olaglig", men hennes familj kan.

250 miljoner kineser saknar idag hushållsregistrering på orten där de bor, eftersom det är notoriskt svårt att få flytta från landsorten till de stora städerna där jobben finns. Men de människorna kan åtminstone få ett ID-kort på sin gamla hemort och därmed räknas som andra

klassens medborgare. De 13 miljoner som är i Lis situation kan inte ens få ett ID-kort.

Integrationsproblem

Efter attentaten mot Charlie Hebdo och kosherbutiken i Paris tidigare i år står det klart att Frankrike har notoriskt svårt att integrera muslimska invånare. Det förs ingen etnisk statistik över antalet fångar, men i en parlamentsrapport från 2014 framgick att 60 procent av Frankrikes 68000 fångar är muslimer. Av befolkningen uppskattas 5–10 procent vara muslimer (CIA World Factbook). I Sverige finns det inte heller någon statistik, men en fängsvaktare, som arbetat vid ett flertal fångelser i Sverige, berättar att det på var och varannan celldörr finns en lapp ”ej fläsk”.

Charlie Hebdo – en riktig skräpblaska

Om man ska jämföra Charlie Hebdo med en svensk tidning så skulle det vara den skabrösa tidningen Puss som gavs ut mellan 1968 och 1974 av Lars Hillersberg med flera. Den innehöll, liksom Charlie Hebdo, en mängd skabrösa teckningar som med god marginal underskred anständighetens gräns. Detta blandades med en stor mängd kommunistisk propaganda. Så även i Charlie Hebdo. Chefredaktören Stéphane Charbonnier var medlem i kommunistpartiet och hans penna riktade sig i första hand mot kapitalismen och ”högern”, sedan fick det politiska etablissemanget även på vänsterkanten, muslimer, judar och kristna

sin beskärda, men begränsade, del av den politiska gallan. Charlie Hebdo startades liksom Puss i svallvågorna efter 1968. Den kom som månadstidning 1969, men blev veckotidning (hebdomadaire) året därpå. 1981 lades den ner, men återupptogs 1992. Upplagan var sjunkande och det var innan attentatet den 7 januari i år ganska troligt att tidningen skulle tvingas lägga ner igen. Nu ”badar man” i pengar och kan fortsätta utgivningen för lång tid framöver. Det är alldeles uppenbart islamisternas fel. Tills vidare är Charlie Hebdo inhyrd i den kommunistiska dagstidningen Libérations lokaler.

Thailands interna konflikter

Mångmiljardären och före premiärministern Thaksin Shinawatra lever idag i exil i Dubai. Hans lillasyster Yingluck Shinawatra har tidvis varit premiärminister. Båda syskonen har avsatts. Det råder sedan länge en djup konflikt mellan Shinawatras parti ”rödskjortorna” med sitt främsta stöd på landsbygden och ”gulskjortorna”, med sitt främsta stöd i Bangkok och nära den traditionella politiska eliten i Thailand. Rödskjortorna har sitt stöd bland de fattiga (trots att Thaksin är en av Thailands rikaste män, efter att han sålt det mobiltelefonföretag han byggt upp).

Thaksins förtjänster som företagsledare må vara väl bevisade – han blev inte utan anledning en av Thailands rikaste män. Lillasysters affärer som premiärminister ifrågasätts dock och hon ställs nu inför riks rätt. Som ett led i valpropagandan lovade hon att bönderna skulle få bra betalt

av staten för det ris som producerades. Löftet var faktiskt dubbla marknadspriset. Löftet infriades, vilket fick till följd att thailändska staten byggde upp ett enormt rislager. När det var som störst fanns det 18 miljoner ton ris i thailändska statens lager. Vilket motsvarar halva världshandeln i ris. Tanken var att världsmarknadspriserna skulle gå upp när en stor del av världens ris försvann från marknaden. Det gjorde de inte och affären kostade thailändska staten 100 miljarder kronor. Betydligt mer än den svenska motsvarigheten Nuon-affären, där skattebetalarna har kommit undan med ungefär halva beloppet. Dock är thailändarna fler (67 miljoner) att dela på notan.

Lägsta nivån av naturkatastrofer på fem år

Skadestånderna från naturkatastrofer uppgick globalt under år 2014 till 33 miljarder dollar, vilket är den lägsta nivån på fem år. Vi har annars under senare år hört att naturkatastroferna blir allt värre på grund av den globala uppvärmningen och ”klimatkrisen”. Skadeståndsnivån ligger även långt under det tio-åriga genomsnittet på 59 miljarder dollar. Det framgår av nysläppta siffror från återförsäkringsförmedlarbolaget Guy Carpenter “Global Catastrophe Review-2014”

(*Nyhetsbrevet Risk & Försäkring*)

Priset på slavar

Islamistiska terrorister från IS tar kristna och yazidier som slavar. Det är i enlighet med gammal förislamisk tradition. Den som kämpade ner fienden hade rätt att ta förlorarna som slavar. Muhammeds syn var emellertid radikalt annorlunda. Gick fången över till islam blev det inget av med slaveriet. Men för de som vägrar att ansluta sig till islam gäller nu IS prislista för fångar, en prislista som den irakiska kanalen iraqinews kommit över. Prislistan gäller för yazidier och kristna och är i dinarer. En dinar motsvarar cirka 1,5 öre. Kvinna mellan 40 och 50 år: 50.000
Kvinna mellan 30 och 40 år: 75.000
Kvinna mellan 20 och 30 år: 100.000
Flicka mellan 10 och 20 år: 150.000
Flicka under 10 år: 200.000
Priserna gäller när organisationen IS säljer fångar. Ingen får köpa mer än tre fångar. Om det inte är fråga om utläningar som turkar, syrier och araber från Gulfen, då är det fritt fram att köpa fler.

Mångfald – en trojansk häst

Vem har bestämt att vi ska omvandla Sverige från ett homogent land till ett heterogent land fullt med ”mångfald” – och har vi något att vinna på ”mångfald”? Det är några frågor som diskuteras i Göran Adamsons bok ”Svensk mångfaldspolitik – en kritik från vänster”.

Det svenska etablissemanget har fått en trojansk häst över tröskeln, hävdar sociologen Göran Adamson i sin bok *Svensk mångfaldspolitik – En kritik från vänster*. Adamson, som är lektor i sociologi vid Malmö högskola, ställer frågan om ideologin om mångfald verkligen bidrar till ett bättre, mer framsynt och jämlikt samhälle. Eller banar den snarare väg för något helt annat? Med denna frågeställning som bakgrund har Adamson analyserat mångfaldens roll inom den svenska högskolan och därvid uteslutande beaktat idén om etnisk mångfald. Under sent 1990-tal engagerade sig socialdemokratien och inte minst Mona Sahlin för idén om mångfald. Därav följde en på bred front politiskt styrd och pådrivande satsning för mångfald i Sverige. På hösten 1999 fick samtliga statliga myndigheter ett uppdrag av den dåvarande socialdemokratiska regeringen. Uppdraget gällde att sammanställa mångfaldsplaner för att främja etnisk mångfald bland de anställda. Enligt statskontorets kartläggning hade 2004 två av tre statliga myndigheter utarbetat en mångfaldsplan. Numera utgör mångfald en integrerad del i myndigheters verksamhet.

Nästa steg för att främja mångfald blev att bemyndiga statsrådet Thomas Östros att tillkalla en utredare med uppdrag att lämna förslag till åtgärder inom högskolan. Syftet var att öka mångfalden med avseende på etnisk bakgrund bland studenter och lärare för att högskolan bättre skulle kunna svara mot mångfalden i samhället. I oktober 1999 valdes dåvarande rektor för Lunds universitet, Boel Flodgren, till Särskild Utredare, och i maj 2010 presenterades en 2600-sidig rapport med titeln *Mångfald i högskolan – reflektioner och förslag om social och etnisk mångfald i högskolan*.

Regeringen uppdrog sedan åt universitetet och högskolor att upprätta handlings-

planer för etnisk mångfald. De lärosäten som visade sig mest framgångsrika i sitt mångfaldsarbete föreslogs få pengar ur en pott på en halv miljard kronor per år.

Jämlikar – men inte mer än jämlikar

Rapporten ser stora förtjänster i att ”Sverige genomgår en omvandling från ett kulturellt mer homogent samhälle till ett samhälle med mångfald. Ett samhälle med en större proportion invandrare är i sig att föredra framför ett samhälle där förekomsten av invandrare är ringa”. Det

david.stavenheim@contra.nu

som uttrycks i rapporten är en normativ mångfald med en systematisk strävan efter ett mål – ett mångkulturellt samhälle. Därför föreslår rapporten att ”det tas kraftfulla tag i frågan om mångfald” och att ”mångfaldsfrågan i högskolan prioriteras, koncentrerat och uthålligt”.

För Adamson framstår innebörden i de uttalade direktiven och i den odelat positiva synen på mångfald vara att etniska grupper i Sverige favoriseras, idealiseras och kanske till och med romantiseras. Detta betyder samtidigt att infödda svenskar förringas och trivialiseras. Göran Adamson citerar den brittiske historikern Bernhard Crick, som i ett uttalande sagt att invandrare från etniska minoritetsgrupper bör behandlas ”som jämlikar”, varefter han tillagt orden ”men inte som mer än jämlikar”. Adamson finner att Cricks tillägg ”bågnar av innebörd. Det berör själva kärnan i mångfaldens och multikulturalismens misslyckande”.

I sin bok beskriver Adamson multikulturalismen som en spegelbild av rasism och nämner det naiva förhållningssättet till det exotiska som numera är typiskt i alla möjliga sammanhang. Man romantiserar etniska minoriteter och pratar bara om god mat och dans, men de tråkiga sakerna håller man tyst om – hederskultur, antisemitism, intolerans, kvinnoförtryck, synen på sekularism, jämställdhet.

Töntig midsommarafton

Mångfaldsförespråkarna vill inte vidkännas egna traditioner, men samtidigt är all återhållsamhet försvunnen vad gäller avlägsna kulturer. De omfattas med entusiasm och fascination och ses som absolut nödvändiga för Sveriges framtid. Dessa två rakt motsatta ståndpunkter har anknytning till ett par begrepp som den brittiske författaren George Orwell har myntat. Ett av dessa begrepp kallade han ”överförd nationalism”. Det innebär, att nationalism som inte rörs eller får yttras på hemmaplan riskfritt kan uttryckas å avlägsna kulturernas vägnar. Det är just detta som Mona Sahlin visar prov på när hon talar inför turkiska ungdomsförbundet Euroturk 2002. ”Jag tror”, säger Mona Sahlin, ”att det är lite det som gör många svenskar så avundsjuka på invandrargrupper. Ni har en kultur, en identitet en historia, någonting som binder ihop er. Och vad har vi? Vi har midsommarafton och sådana töntiga saker”.

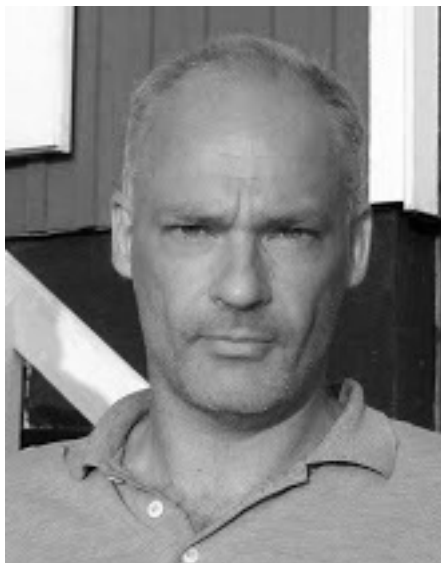
Orwell har också ett namn på den nationalism, som kommer till uttryck när någon, exempelvis från svensk horisont, dristar sig att tala i positiva ordalag om det egna landets historia, kultur och traditioner. Detta utslag av nationalism, som etablissemanget betecknar som högerextremt, ja nästan på gränsen till fascism, och som anses helt oacceptabelt i ett mångkulturellt samhälle, benämner Orwell ”negativ nationalism”.

Mångfald bidrar till rasism

I mångfaldsrapporten hävdas att mångfald bidrar till kvalitet, och att "kulturell blandning är bra". En medförfattare till rapporten kommenterar i en intervju påståendet om att etnicitet ger kvalitet. Han säger: "Det var en politisk grej. Regeringen stod för det. Det var ett mantra." Bokens författare framhåller, att det inte finns några argument för att etnicitet främjar kvalitet. Däremot finns det belegg för att mångfald leder till enklavisering och främlingskap. Om mångfaldsförrespråkarna menar att mångfald motarbetar rasism, så har de fel, säger Adamson. Mångfald bidrar istället till att den ökar i styrka.

Grundförutsättningen för ett välfungerande samhälle är inte etnisk heterogenitet utan etnisk homogenitet – att människor är lika. Adamson säger om den digra mångfaldsrapporten, att "den antagligen är det mest utförliga och inflytelserika regeringsarbete som skrivits i Sverige till förmån för mångfald och multikulturalism".

De mångfaldsplaner, som rapporten gav upphov till, medförde att "mångfalden och multikulturalismen fick ett överskådligt inflytande inom svenska lärosäten". Vad som kännetecknar lärosätenas mångfaldsplaner är att de enbart behandlas ur ett positivt kvalitetsperspektiv. Mångfalden ifrågasätts aldrig. Adamson säger vidare, "multikulturalismen har fallerat vad gäller högskolans självständighet, ideologisk debatt och kritiskt tänkande. Den har undergrävt autonomi bland forskare och föreläsare". Den har dessutom svikit studenterna. "Istället för att visa dem hur man kan tänka talar den om för studenterna vad de skall tänka. Detta är multi-

Sociologen Göran Adamson som skrivit boken om mångfald.

kulturalismens misslyckande". Mångfald har blivit en statsbärande ideologi, som genomsyrar alla områden i samhället, en ideologi som inte får ifrågasättas.

Göran Adamson konstaterar vad gäller debatten om multikultur i Sverige, i den mån den förekommer, att den är svårt afekterad. Ideologin tål inte att utsättas för saklig debatt. Alla synpunkter på multikultur, som inte är odelat positiva, diskvalificeras och beskrivs som högerextrema och rasistiska. Adamson har personligen drabbats av denna banala debattnivå i det att han förlorat en gammal vän, som efter tjugo års vänskap sa upp sin bekantskap. Denne anklagade Adamson för att ha ställt sig på Sverigedemokraternas barrikader. I en intervju i *Lokaltidningen Limhamn* (4 juni 2014) ställer reportern frågan hur svensk media har reagerat på boken? Svaret blir: "Tystnad". Adamson

framhåller emellertid att det betyder oerhört mycket för honom att hans studenter stödjer och försvarar honom. Han vill att de skall kunna tänka självständigt och inte att politiker ska bestämma vad som får och inte får sägas.

Ett delat samhälle ger lägre samhällsengagemang

Göran Adamson nämner i sin bok en amerikansk forskare, Harvard-professorn Robert Putnam. Denne utkom för några år sedan med en uppmärksam studie om mångfald (*Dagen* 16 augusti 2007). Putnam klargör i sin studie att ju större mångfald i ett samhälle, desto större blir de negativa konsekvenserna. Färre arbetar frivilligt, färre röstar, färre ger till välgörenhet och engagerar sig i gemensamma projekt. Tilliten till grannarna är betydligt lägre. I alla aspekter är samhällsengagemanget lägre ju mer delat samhället är. Putnam beskriver det som att man kryper in i sitt eget skal, som en sköldpadda. Den slutsats som Putnam drar är, att mångfald gör oss inte starkare, utan svagare.

För att återgå till Göran Adamsons studie, så bör det kraftigt understrykas, att *Svensk mångfaldspolitik – en kritik från vänster* är en viktig bok, som blottlägger det svenska etablissemangets systematiska och diktatoriska mångfaldspolitik.

Avslutningsvis anknyter artikelförfattaren till ett Bibelcitat från Apostlagärningarna 17:26; "Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo".

"Identitetspolitik" – den politiska korrekthetens rasism

Det talas alltmer om identitetspolitik numer. Det är en ganska ny term som används för att beskriva kopplingen mellan en persons grupptillhörighet (identitet) och politiska åsikter i frågor som speciellt rör gruppen. I praktiken börjar det bli ett redskap för att utestänga majoriteten från

den diskussion som identitetsgruppen anser sig ha monopol på att diskutera.

Identitetspolitik är ett begrepp som blivit ett redskap för olika vänstergrupper att försöka ta över den politiska debatten i sina specialområden.

Vänster skapar konstlade motsättningar

Vänstern har ju alltid varit bra på att exploatera motsättningar mellan olika grupper. Den klassiska är marxismens uppdelning mellan kapitalister och proletärer.

Men idag öppnas många fler vägar att driva en destruktiv vänsterpolitik genom att definiera nya motsatspar. Och sedan praktiskt passa på att stänga ute dem som inte har rätt identitet från att över huvud taget delta i debatten.

Kvinnor mot män. Den som inte är kvinna har fel identitet för att över huvud taget få diskutera könsroller och feminism. En man kan inte känna hur en kvinna har det. Se så praktiskt man stängt ute halva den potentiella krets som kan ha synpunkt på genusfrågor!

”Vita” mot ”icke-vita”. Samma med ”vita” människor och de som inte är ”vita”. Den som inte är ”vit” känner enligt förespråkarna för identitetspolitik inte av hur det är att vara diskriminerad och ska därför hålla tyst i debatten om rasism. Visserligen menar samma vänstertyper att det inte finns några skillnader mellan olika ”raser”, men samhället skapar en skillnad, som dock bara är en social konstruktion. Och därför är den som inte är ”vit” ”diskriminerad”. Ibland utan att veta om det. Så underkänns ”vita” från att ha några synpunkter på rasismen och om det är någon med ”fel” bakgrund som inte tror på rasismen, så är vederbörande ändå ”rasifierad” utan att veta om det. Rasifierad är ett annat nonsensord som blivit allt vanligare på senare tid.

De som tidigare kunde sträva efter ett samhälle som var ”färgblind” eller där det inte fanns skillnader i möjligheter mellan könen fördöms idag för att de inte inser hur det *verkligen* är. Längst går en grupp kvinnor som startat *Rummet*, en plattform på nätet ”för samtal och diskussion och analys för rasifierade feminister och antirasister”. Bara de som är ”icke-vita” får vara med, eftersom ”vita” inte kan känna hur det *verkligen* är. Det är kort sagt ett gäng rasister som skapat ett diskussionsforum som bara är öppet för dem som har samma i grunden rasistiska uppfattning som de själva.

Man skulle kunna tro att sådana människor skulle ha svårt att få genomslag i den allmänna debatten. Men Sveriges Radio och andra till skenet seriösa medier har gett dem en plattform.

Det är bara ”rasifierade” som kan delta i diskussionen i *Rummet*.

Nu tycker ju samma personer att det inte finns några rasskillnader, så det är ju lite märkligt att utesluta någon på grund av något som inte finns. Men logik har ju aldrig varit vänsterns starka sida.

De som har fel åsikter berövas yttrandefriheten

Det är också så att de som inte delar vänsterns syn på identitetspolitik och ”rasifiering” blir uteslutna från debatten även om de till det yttre skulle uppfylla kraven, det vill säga vara kvinnor eller ”icke vita”. Uteslutning sker av dem som har fel åsikter, oavsett hudfärg. Till exempel de som är engagerade i ett borgerligt parti. Om någon ”icke-vit” inte köper vänsterns förklaringsmodeller med ”maktstrukturer” och inbyggd rasism betecknas de genast som förrädare mot den egna identiteten. Det som förr var ”klassförrädare” är nu ”rasförrädare”, även om begreppet i sig inte ännu har kommit till större användning. Det skulle väl troligen alltför öppet avslöja att det egentligen är rasister det handlar om.

Identitetspolitiken har ännu inte kommit lika långt som den klasskampspolitik som förstörde så många länder för hundra år sedan. När klasskamp nu är något som enbart diskuteras på seminarier av pytesmå grupper eftersläntare har vänstern letat efter en ny gruppindelning som kan skapa hat och motsättningar och som i förlängningen ska kunna användas för att genomdriva den totalitära agendan på vänsterns program.

Riksdagsledamoten Hanif Bali härstammar från Iran och representerar Moderaterna i Riksdagen sedan 2010. Han brukar få mycket kritik i identitetspolitiska och rasifierade sammanhang. Även om en rasbiolog skulle kalla honom vit är han född i Iran och han har alldeles definitivt fel åsikter för att godkännas av *Rummet* och liknande rasistiska sammanlutningar. Så här berättar Hanif Bali på Facebook:

Träffade en snäll polis i tunnelbanan, vi utbytte lite trevligheter innan han

sa något som jag inte kan släppa. –Vi kan inte fortsätta prata, det kommer bli ett jäkla liv om jag står och pratar med dig. Jag fattade ingenting, varför det frågade jag?

–Så fort vi ens pratar med någon med utländsk bakgrund så hoppar folk på oss och börjar ifrågasätta vårt arbete. Att försöka ta någon som gjort ett brott som råkar vara av utländsk bakgrund betyder automatiskt att vi måste hantera en massa skrikande, elaka och hatiska förbipasserande som tror att vi gör allt på grund av rasism. –Men jag pratar ju bara med dig. Om polisen ska få skit varje gång de pratar med mig så kommer de ju till sist sluta. Då kommer ju jag som svarthårig få sämre samhällsservice än andra. Jag hann knappt avsluta min mening innan en dräggig hippie ställer sig bredvid mig och börjar ifrågasätta varför polisen pratar med mig. Jag blir självklart rasande, och vad jag sa till personen håller jag gärna för mig själv.

Rasismen är på väg tillbaka – men rasisterna är andra

Rasismen är på väg tillbaka i Sverige. De som går i täten för den är personer som själva kallar sig ”icke-vita” och antirasister, men som i praktiken vill återinföra en förlegad syn på att det är grupptillhörighet och inte individuella egenskaper som avgör om man har rätten att yttra sig och delta i debatten. Raka motsatsen till det som Martin Luther King sa i sitt berömda ”Jag har en dröm”-tal i Washington. En av Kings drömmar var att hans barn skulle bedömas efter sina moraliska egenskaper och sin karaktär, inte efter sin hudfärg.

Precis samma resonemang förs också rörande feminismen. Bra kvinnor ska få delta i diskussionen. De grupper som förr sa sig vara för likabehandling har blivit likabehandlingens främsta förespråkare.

Gilla ”Contra” på Facebook! Om Du ansluter Dig med en gillamarkering till Contras Facebook-sida får Du normalt två läsvärda länkar varje dag. Det kan gälla länkar till Contra, men för det mesta är det länkar till utomstående källor. Till och med Aftonbladet om de undantagsvis har något läsvärt innehåll. Och många små landsortstidningar Du aldrig skulle komma på tanken att söka i!

facebook.com/pages/Contra/128635870583878

På lösa boliner när det amerikanska samhället kallas rasistiskt

Runt världen sprids, gärna med amerikanska organisationers hjälp, uppgifter om att rasismen fortfarande är en avgörande faktor i det amerikanska samhället. Rasism riktad mot svarta amerikaner. Visst förekommer det rasism, men aldrig har något land haft så lite av den varan som USA av idag.

I anslutning till ett antal tvivelaktiga mellanhavanden mellan polisen och svarta män har det blivit demonstrationer, ibland våldsamma, som förklarar att "rasismen" ligger inbyggd i det amerikanska samhället. I anslutning till sådana protester förklarade president Obama att rasismen är "djupt rotad i vårt land".

I en intervju med kanalen BET i december förklarade Obama:

Det är något som ligger djupt rotat i vår historia. När man tar itu med något som ligger så djupt rotat som rasismen... måste man visa påpasslighet

De som förklarar att Amerika är ett "rasistiskt" samhälle berättar inte för oss vilka andra länder – nutida eller forntida – som de jämför oss med. Om de såg sig om i världen, eller i historien, skulle de finna att vårt samhälle, om än med brister som alla samhällen, är unikt – inte för att dra upp gränser mellan människor utan för något helt annat. Den amerikanska nationen bygger inte på en gemensam ras, religion eller etnisk bakgrund, utan på ett åtagande att leva i ett öppet och fritt samhälle, med skyldigheter och ansvar som vilar på varje medborgare. Amerikaner finns av alla färger och trosinriktningar. Japaner, svenskar, nigerianer och de flesta andra nationer gör det inte...

De som förklarar att Amerika är ett "rasistiskt" samhälle går ofta i sitt resonemang tillbaka till slaveriet, som om det vore en amerikansk uppfinning. Från historiens gryning till 1800-talet var slaveriet en del av världsordningen. Snarare är Amerika unikt i sin tillämpning av slaveriet. När konstitutionen skrevs 1787 var slaveri tillåtet i hela världen. Vad som står ut som unikt i de amerikanska kolonierna var motståndet mot slaveriet och att de mest framstående fäderna till konstitutionen helt ville avskaffa slaveriet.

Slaveriet är lika gammalt som historien. Flertalet folk under antiken be-

traktade slaveriet som en naturlig del av mänskligt liv, något som kunde drabba vem som helst när som helst. Slaveri fanns bland nomaderna i Asien, bland jägarsamhällena i Nordamerika och bland sjöfarare som nordmännen. Sumerernas lagar bevisar att slaveriet fanns där så tidigt som under 3000-talet före Kristus. Sumerernas symbol för slavar i kilskrift var samma som "utländsk".

Homeros dikter visar att slaveriet var en naturlig del av det grekiska samhället så tidigt som 1200 före Kristus. Platon motsatte sig att greker skulle förslava andra greker, och han betraktade livegna som en lägre sorts varelse. Hans lärjunge Aristoteles betraktade slavar bara som redskap, några som borde skatta sig lyckliga över att ha sin ägares ledning. Vid Perikles tid hade Aten 43 000 medborgare, medborgare som hade rösträtt och rätt att inneha politiska uppdrag, 28 500

**allan.c.brownfeld@
contra.nu**

utlänningar och 115 000 slavar. 150 år senare gjordes en folkräkning och staden hade bara 21 000 medborgare, 10 000 utlänningar, men hela 400 000 slavar.

Bibeln accepterar slaveri, men kräver human behandling av de förslavade. I England var 10 procent av de personer som förtecknades i Domedagsboken (det första folkbokföringsregistret i England från 1086) slavar. Slavarna kunde dödas ostraffat. Portugal importerade från 1444 ett stort antal slavar för att sköta om arbetena i södra Portugal och manuellt arbete i städerna. I mitten av 1500-talet hade Lissabon fler svarta än vita invånare. År 1515 fastställde den portugisiska kungen att de svarta skulle förnekas en kristen begravning och istället kastas i en "gemensam grop", Poço dos Negros.

När Kontinental-Kongressen samlades i Philadelphia 1787 hade inte en enda nation gjort slaveriet olagligt [det var olagligt i många länder, men det var lagligt för ländernas medborgare att ägna sig åt slavhandel i andra länder]. Konstitutionens fäder såg slaveriet som en accepterad och acceptabel institution. Det var först 1792 som Danmark blev det första landet i Väst att avskaffa slavhandeln. Vad som framstår som unikt för Amerika är att så många av de ledande på den tiden ville avskaffa slaveriet, och kämpade hårt för att så skulle bli fallet.

Benjamin Franklin och Alexander Hamilton var hängivna slaverimotståndare. John Jay, som skulle bli förste chefsdomare i Högsta Domstolen, var ordförande i New Yorks Antislaveri-sällskap. Rufus King och Gouverneur Morris stod i täten för oppositionen mot slaveriet och slavhandeln. En av de stora diskussionsfrågorna i Kontinental-Kongressen handlade om den afrikanska slavhandeln. George Mason från Virginia argumenterade för att den skulle bli olaglig:

Denna vedervärdiga trafik är grundad på brittiska affärsmäns girighet. Den brittiska regeringen förhindrade vid upprepade tillfällen Virginia från att sätta stopp för slavhandeln... Slavhandeln motverkar konsten och tillverkningen. De fattiga föraktar arbete när sådant utförs av slavar... varje slavägare är född till tyrann. De drar Himmels fördömelse över landet.

Även om många kritiserar grundlagsfäderna för att de inte avskaffade slavhandeln omedelbart, förstod andra att de satt ett tänkande i rörelse, som skulle bära frukt i framtiden. Oliver Ellsworth från Connecticut förklarade:

Slaveriet kommer med tiden att bli en obetydlighet i vårt land. Förberedelser har redan gjorts för ett avskaffande i Connecticut och det har redan genomförts i Massachusetts.

President Abraham Lincolns regering får Emancipation Act (om slavarnas frigivning) en av flera viktiga steg mot rasismens borttynande i USA. Målning av Francis Bicknell Carpenter.

Professor Samuel Huntington pekar på den historiska innebörden av Kontinental-Kongressen och dess resultat:

Det var ett nytt steg i mänsklighetens historia. Fram till dess hade de flesta regeringar skapats av tyranner och pådyvlats människorna med våld. Aldrig tidigare hade folket, i fred och lugn, kunnat mötas genom sina representanter för att själva skapa ett styresskick.

Det behövdes dock inbördeskriget, Abraham Lincolns tillkännagivande av slavarnas frigivning, medborgarrättsrörelsen och lagstiftningen mot rasdiskriminering för att göra vårt samhälle färgblindt, för att, med Martin Luther Kings ord, döma varje medborgare efter dennes karaktärssegenskaper, inte efter hudfärg. Idag stöter inte svarta amerikaner emot något glastak. Vi har en svart president och en svart justitieminister, vi har haft två svarta utrikesministrar. Saker och ting är inte fulländade och det kommer de aldrig att bli. Men vi bör någon gång stanna upp för att se hur långt vi faktiskt kommit.

I en färsk intervju i New York Magazine diskuterar den svarte komikern Chris Rick sina döttrar:

Jag släpper av mina barn och ser hur de går till skolan där det i huvudsak är vita barn. Och jag förhör dem varje dag. Händes något idag? Sa någon något? De ser på mig som om jag vore tokig...

Mina barn växte inte bara upp med en svart president utan med en svart utrikesminister och en svart ÖB, en svart justitieminister. Mina barn kommer att vara den första generationen svarta barn i Amerikas historia som faktiskt haft förutsättning att bli tilltrodda som moraliska och intelligenta människor... Mina barns fördel är att de möter de mest tillmötesgående vita amerikaner som Amerika någonsin skapat.

Ellis Close, som är svart, skrev boken *The Rage of a Privileged Class* 1993. I boken argumenterade han för att svarta amerikaner "kokade över vad de såg som nationens brutna löften om lika möjligheter". För en tid sedan skrev Close, som nu är kolumnist i Newsweek:

Nu har Barack Obama landets högsta ämbete. En rad framstående och kompetenta afro-amerikaner har nått sina yrkens allra främsta positioner. Tanken på ett glastak är det bara att skratta åt. Man söker nu efter en ny term för att beskriva ett Amerika där hudfärg är en ovidkommande markör för status...

Världshistorien visar oss tyvärr att människor gått i krig med varandra rörande frågor som ras, religion och etnicitet. Idag mördar radikala islamister människor för att de har en annan religion. I Israel diskuterar man frågan om att proklamera staten som "judisk", vilket skulle göra 20 procent av befolkningen till andra klassens medborgare. Ryssland har invade-

rat och annekterat Krim och dess ryska befolkning. Invandrarfientliga partier vinner styrka i Sverige, Danmark, England, Tyskland och andra europeiska länder. När Storbritannien lämnade Indien tvingades miljoner muslimer att lämna det hinduiska Indien för att söka sig till Pakistan – något som kostade oräkneliga människoliv. Vi har sett miljoner armenier mördas av turkarna. Vi har sett Nazi-Tysklands folk mord, folkorden i Rwanda, i Kambodja. Vi skulle kunna fylla många sidor med berättelserna om sådana skräckhandlingar.

De som i sin svada kallar Amerika för ett "rasistiskt" samhälle jämför det inte med något i den verkliga världen, vare sig den forntida eller nutida. De jämför landet med den fulländade världen och där kommer vi alltid att misslyckas, som alla andra grupper människor alltid gjort. Men våra människor omfattar män och kvinnor från alla raser och alla nationer. Det finns problem och svårigheter, men vår stora framgång är hur vår smältdegel har gjutit en nation av människor som kommit till Amerika från alla delar av världen. Herman Melville sa för många år sedan: "Om du spiller en droppe amerikanskt blod, spiller du en droppe blod från hela världen". Det är inte "rasism", något som i en eller annan form finns överallt, det är Amerikas verkliga prestation. Tillfälliga utbrott av intolerans ska inte dölja dessa större prestationer. 📌

Det jämlika Sverige

Med mer eller mindre jämna mellanrum kommer rapporter om att "ojämlikheten" ökar i Sverige. De flesta sådana rapporter bygger på det dubiösa begreppet "relativ fattigdom", när de som objektivt sett kan räknas till de "fattiga" minskar med hälften som andel av befolkningen kan den "relativa fattigdomen" ändå öka och ge underlag för indignerade rapportförfattare. Genomskåda dem!

Av och till presenteras med braskande rubriker hur "ojämlikheten" ökar i Sverige. Häromsistens var det LO som räknade hur många industriarbetarlöner som de största direktörerna (och fackpamparna) har. Det är ganska många – 17 stycken – och det har blivit fler om man jämför med 1950-talet. Men färre om man jämför med 2007, då skillnaderna var störst. Men det säger något om bara 197 personer, som är chefer för allt större företag, verk och organisationer. Eftersom det under de senaste fem åren har varit sjunkande löneskillnader mellan "eliten" och den genomsnittliga industriarbetaren, för LO istället fram annat än sina huvudresultat när de lanserar sin rapport. Alla som sysslat med siffror och statistik vet att man alltid kan hitta några siffror som passar den egna argumentationen. Det gör LO, men tittar vi på huvudresultatet i LO-rapporten ger det alltså en annan bild. Inkomstskillnaderna minskar.

Vi har tidigare i Contra nummer 3 2012 behandlat hur man från UNICEF och Rådda Barnen räknar fattigdom på det konstigaste sätt. Om alla blir rikare kan det ändå bli så att fattigdomen ökar, vilket är vad som sker med de beräkningsmetoder man använder sig av när man vill driva en vänsterpolitisk agenda.

Liknande resonemang förs när det gäller skillnaden mellan mäns och kvinnors löner. Den frågan behandlade vi i förra numret av Contra. Inkomstskillnaderna räknas per individ, inte per arbetad timme. Och skillnaderna räknas alldeles oavsett yrkesinriktning, utbildning och ansvar. Lågutbildade kvinnliga hemvårdare som arbetar deltid gör att den skenbara löneskillnaden kan framställas som tjugo procent, medan den verkliga skillnaden ligger under fem procent – och i vissa branscher och yrken är till kvinnornas fördel.

Sverige har små inkomstskillnader

Tankesmedjan Timbro har låtit Malin Sahlén titta närmare på inkomstskillnader och fattigdom, i Sverige och andra länder. Den raka slutsatsen är att Sverige är ett land med mycket små inkomstskillnader, oavsett hur man mäter. Hon konstaterar också (vilket vi gjorde redan i artikeln 2012) att trots att inkomstskillnaderna ökar, så minskar fattigdomen.

Inkomstskillnader brukar mätas med något som kallas ginikoefficient. Om ginikoefficienten är ett betyder det att en

cg.holm@
contra.nu

enda person har alla inkomster. Är ginikoefficienten noll tjänar alla exakt lika mycket. Ju lägre ginikoefficient, desto jämnare fördelning (av inkomster, förmögenhet eller vad man nu vill mäta).

Om man ser på ginikoefficienten efter skatter och transfereringar (bidrag) har Sverige bland de lägsta värdena enligt den ekonomiska samarbetsorganisationen OECD. Finland, Danmark, Norge och ett fåtal länder i det forna östblocket ligger lägre. Flertalet länder ligger högre. USA, Storbritannien, Spanien, Grekland, Polen, Tyskland, Italien, Estland med flera. Se diagrammet!

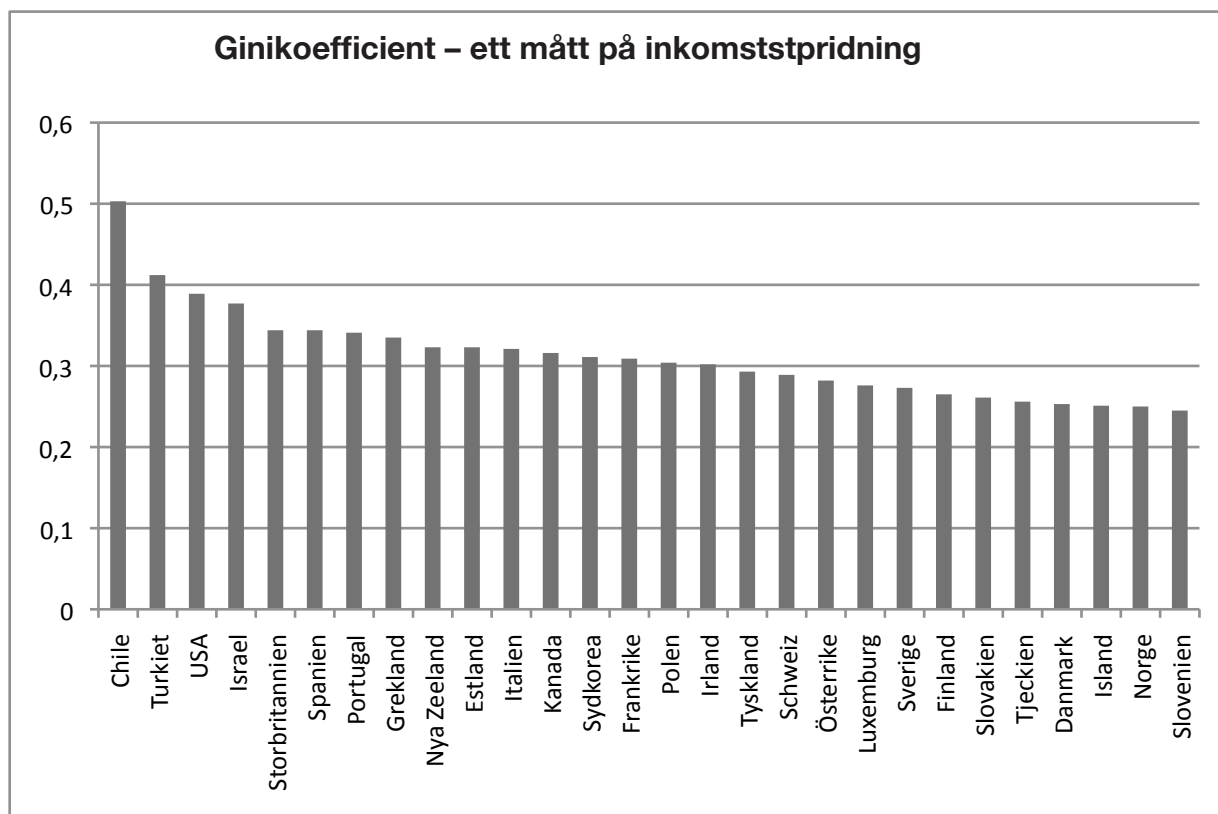
Humbugbegreppet "relativ fattigdom"

Ibland får debattörer för sig att räkna med något som kallas "relativ fattigdom", istället för riktig fattigdom. Det förekom-

mer att även seriösa organ som den internationella ekonomiska samarbetsorganisationen för industriländerna, OECD, räknar på detta sätt. Men då finns det också alltid riktiga siffror att tillgå. När svenska debattörer och politiker använder sig av ett sådant material är det bäst att dra öronen åt sig och försöka ta rätt på vad de verkliga siffrorna säger.

Ett mått på riktig fattigdom är hur mycket resurser en människa har att konsumera. Den relativa fattigdomen kan öka trots att alla – även de fattiga – blir rikare. Det räcker inte att den fattige äntligen kan äta sig mätt, han/hon kan inte äta sig mätt med lika fin mat som den rike. Därmed ökar den relativa fattigdomen, trots att den verkliga fattigdomen minskar och kanske försvinner helt. Det relativa måttet räknar den som har under 60 procent av medianinkomsten som fattig. Det mått som används för relativ fattigdom gör att den som är fattig i Sverige mycket väl skulle kunna vara rik i ett annat land. Vännerna av det bisarra relativa fattigdomsbegreppet tycker att det är bättre att de fattiga har det sämre än de kunde ha, bara de rika har det ännu sämre, för då blir inkomstfördelningen jämnare.

Det finns en del faktorer som gjort att den relativa fattigdomen i Sverige under de senaste decennierna ökat, samtidigt som den verkliga fattigdomen minskat och landet blivit rikare. Förklaringen till att landets rikedom ökar är enkel, landets produktion ökar. Vilket inte var fallet under 1970- och 1980-talen (och under den ekonomiska krisen i 1990-talets början minskade produktionen). I fasta priser har en genomsnittlig arbetare fått en löneökning från 21.800 kronor år 1999 till 26.883 kronor idag. En ökning med 23 procent. Något som var helt otänkbar under de år då inflationen och skatteökningar åt upp alla nominella löneökningar.

Diagrammet visar inkomstspridningen i några OECD-länder 2012. Längst till höger är inkomstspridningen minst. Ginikoefficienten är det vetenskapligt accepterade måttet. Ibland använder sig politiska propagandister av ett begrepp som kallas "relativ fattigdom". Det är så märkligt konstaterat att det kan bli fler "relativt fattiga" när de fattiga får högre inkomster.

För de som inte arbetar har dock ökningen inte alls varit lika snabb. Pensionerna har till exempel utvecklats i takt med priserna (det gäller för alla födda till och med 1937, för yngre är det en kombination av pris- och löneutveckling, med full koppling till inkomstutvecklingen för dem födda 1954 och senare, det vill säga personer som i år fyller 61 och därför ännu inte tagit ut någon pension). Studiemedel, a-kassa med mera är beroende av politiska beslut och de har inte utvecklats lika snabbt som lönerna. De slår därför igenom som ökande fattigdom. En sak som definitivt ökar den relativa fattigdomen är att fler studerar. Studenter räknas nästan alla som fattiga, och om de blir fler i förhållande till befolkningen så ökar den relativa fattigdomen, trots att själva idén med studierna är att den som studerar ska få högre inkomst i framtiden. Något som empiriskt visat sig stämma bra. Åtgärder som på sikt ökar människors inkomst kan alltså på kort sikt ge sken av att leda både till lägre inkomster och ökad ojämlikhet!

Sverige och Schweiz har minsta antalet fattiga i Europa

Mäter man fattigdom som den bör mätas, med absoluta mått, har Sverige de näst Schweiz lägsta siffrorna i Europa, 1,4 procent, en andel som har halverats sedan 2004.

I resten av Europa, och särskilt då i södra Europa, har utvecklingen inte alls varit lika gynnsam som i Sverige. Arbetslösheten har gått upp, inflationen har varit hög, konsumtionen har sjunkit. Men den relativa fattigdomen har minskat eftersom medianinkomsten minskat. De som klagat på ökad ojämlikhet i Sverige säger underförstått att det blivit bättre i krisländerna vid Medelhavet!

Ja resonemangen kan bli så verklighetsfrämmande som när OECD för några år sedan påstod att Grekland hade det "bästa" pensionssystemet i Europa – och Sverige ett av de sämsta. I Grekland fick nämligen pensionärerna (då) ut mellan 110 och 120 procent av sin slutlön i pension och det vid en ålder kring dryga sextio. I Sverige handlade det om 60–70 procent av slutlönen från 65 år. Vi vet alla

hur det gick med Greklands pensioner. Landet hade inte råd att betala dem och idag har de skurits ned drastiskt. Medan de svenska pensionerna tickar på. Pensionärsorganisationerna må klaga på att det vissa år varit sänkta pensioner, men det har varit år då priserna gått ner! Det svenska pensionssystemet har – i motsats till det grekiska – klarat av att hålla vad det lovat. Även om löftet har innehållit ett så kärt budskap som den så kallade "bromsen".

1980 var "historiens mest jämlika år" i Sverige. Och sedan dess har inkomstskillnaderna ökat. Men de ökade skillnaderna har samband med att det blivit bättre i vårt land. Genomsnittslönerna har ökat, börsen har gått bra, skatterna har sänkts, framförallt då de extremt höga marginalskatterna (när det var som värst kunde marginalskatten för Astrid Lindgren vara 102 procent). Gränserna har öppnats så att handeln har avreglerats, vilket gett oss betydligt lägre matpriser. Med mera. Samtidigt som inkomstskillnaderna har ökat har den materiella fattigdomen halverats! Det är en bra och eftersträvnsvärd utveckling, inte något att kämpa emot. 📝

Terrorgruppen Khorasan är värst

Det är ”Khorasan” som i skuggan av IS och andra mer kända terrorgrupper värvar ungdomar för att begå terrordåd i Europa.

I förra numret av Contra skrev jag om islamistiska organisationer i Sverige och berättade då också om al Qaidas kärna i Syrien, organisationen Khorasan, som i skuggan av IS i hemlighet värvar ungdomar för att begå terroristattacker i Europa. Bara några dagar efter publiceringen utfördes massakern mot den franska satirtidningen Charlie Hebdo.

Visst var det Khorasan som utförde dådet. Men starka kopplingar finns också till Jemen där al Qaida har träningsläger. En av terroristerna, Saïd Kouachi, vistades flera gånger i Jemen mellan 2009 och 2013. I nuläget pågår dessutom bombtillverkning i Jemen för de europeiska ungdomar som terroristutbildas i Syrien.

Khorasan är ett amerikanskt kodnamn

USAs säkerhetstjänst NSA (National Security Agency) har haft koll på terrornätverket Khorasan sedan 2012. Namnet myntades som ett kodnamn av NSA med avsikten att organisationens existens inte skulle bli känd för allmänheten. Men vissa fakta om organisationens identitet, och kodnamnet, läckte likväl ut till pressen i september 2014. Kodnamnet togs från ett historiskt regionsnamn som överlappar dagens Turkmenistan, Iran och Afghanistan. Det myntades som en referens till det högrankade Khorasan Shura-ledarskapet inom al Qaida, som flera medlemmar av den hemliga terrororganisationen tillhör.

I ett pressmeddelande från USAs kommandocentral inom Försvarsdepartementet, som ansvarar för operationer i Syrien och Irak, beskrevs namnet den 6 november som en term som används för ett nätverk som finns både inom al Nusra-fronten och inom al Qaidas mest extrema kärna. Enligt pressmeddelandet har Khorasan tillgång till båda rörelsernas utbildningssystem, deras redan utrustade krigare och pengar, och de ”planerar attacker mot USA och västerländska mål”. Khorasans ledare är al Qaida-veteraner och de är ytterst målmedvetna. Vid ett säkerhetsmöte

i Washington den 18 september påpekade NSA-chefen James Clapper därför att Khorasan ”i termer av hot mot hemlandet [USA] kan utgöra ett lika stort hot som IS”. Men som Försvarshögskolans säkerhetsexpert Hans Brun påpekade i samtalet med Contra den 28 november i fjol har hotbilden sedan dess förflyttats mer mot Europa. Det kan bero både på politiska skäl och på det enkla faktum att sådana storskaliga och spektakulära attacker som Khorasan prioriterar lättare kan utföras i Europa eftersom de flesta nyvärvade medlemmarna har europeiska pass.

Obama skönskriver

I januari höll Barack Obama sitt årliga State Of The Union-tal. Där skröt han om det mesta han kunde komma på att förstora upp som framgångar, medan han förtegg både det ekonomiska problemet med den tunga statsskulden och det sä-

Filip Björner
filip.bjorner@
contra.nu

kerhetspolitiska problemet med islamismens framfart. Istället poängterade han att bara 15 000 soldater fanns kvar av de 180 000 som USA hade haft i Irak och i Afghanistan, som om dessa regioner skulle ha blivit fredligare på senare tid.

Eftersom Obama anstränger sig så hårt för att skönskriva verkligheten och dölja problemen är det enklare att förstå varför han petade NSA-chefen James Clapper i oktober, som straff för att Clapper i september officiellt hade berättat sanningen om Khorasan.

Khorasans förste ledare var den kuwaitiske medborgaren Muhsin al-Fadhli (född 1981), som anses ha haft förhandskännedom om al Qaida-attacken mot USA den 11 september 2001. Han har kunnat hålla sig undan rättsvisan, och fortsatt planera offensiva strategier, ge-

nom att gömma sig i Iran. Ett tag trodde många att han dödades av amerikanskt flyg då de bombade Khorasans träningsläger i september 2014, men den 10 december berättade USA officiellt att han fortfarande lever, och belöningen för tips som leder till hans gripande ligger kvar på 7 miljoner dollar. En annan Khorasan-ledare som nog dödades av USAs flygbomber var Ümit Yaşar Toprak alias Abu Yusuf Al-Turki. Men oavsett detta så utgör Khorasan fortfarande ett hot mot Europa, för så länge IS krigar i Syrien kommer Khorasan att kunna rekrytera nya europeiska ungdomar.

SÄPO motarbetar rekrytering i Sverige

I Sverige arbetar SÄPO för att förhindra rekryteringen, samt för att varna och/eller avprogrammera ungdomar som återkommer hit efter att ha krigat i Syrien. SÄPO gör också tydliga markeringar för att avskräcka ungdomar i riskzonen. Webbtidningen *skolvärden.se* skrev den 22 januari om lärare i Umeå som fick ”information från SÄPO om terrororganisationen Islamiska Staten (IS) och om hur man kan upptäcka att ungdomar söker sig till extrema islamistiska grupper.”

Allt fler svenska ungdomar dör också i kriget. Örebroarna Liban Qadar, 23, och Farah Mahamed Osman, 24, dödades i norra Irak, i början av januari. Båda hade somaliskt ursprung. I Örebro kommun diskuterar politiker att hjälpa unga män som återkommer från kriget genom att erbjuda dem jobb. Kommunalrådet Rasmus Persson (C) förespråkar det. Förslaget har sågats av antiterrorforskaren Magnus Norell, men mött viss förståelse av terrorforskaren Magnus Ranstorp vid Försvarshögskolan.

Enligt säkerhetspolischefen Anders Thornberg har kanske 300 svenska medborgare rest till konfliktzoner för att strida. Säpos lista med bekräftade namn uppgår till 130 personer.

BREV TILL CONTRA

Tibet i flammor

Minst 135 tibetaner har tänt eld på sig själva i en flammande protest mot kinesisk ockupation och förtryck i Tibet, de flesta med döden som följd. För närvarande upprätthålls inga kontakter mellan kinesiska myndigheter och den tibetanska exilregeringen i Indien. Tidigare har Dalai Lama fått ett erbjudande om att resa tillbaka till Tibet i utbyte mot att han skriver under ett dokument om att Tibet alltid varit en del av Kina. Det har han sagt att han inte kan, för ”man kan inte förändra det som skett i historien”. Världssamfundet har accepterat Kinas linje av realpo-

litiska – eller snarare handelspolitiska – skäl. Situationen i Tibet har varit en helt annan. Åtminstone mellan 1912 och 1950 var Tibet oavhängigt.

Tibet är en stat ockuperad av Folkrepubliken Kina. Dalai Lama, som inte längre fungerar som politisk ledare i Tibet, har länge föreslagit en kompromisslösning, som inte innebär återvunnen oavhängighet för Tibet. Förslaget har emellertid avvisats av kineserna, som ständigt försöker göra landet mer kinesiskt, bland annat genom ökad invandring av kineser och ett benhårt undertryckande mot

allt som kan verka vara tibetansk nationalism. Det verkar som om de kinesiska ledarna tror att problemet Tibet kommer att lösa sig av sig själv i och med Dalai Lamas död. Det är dock långt ifrån säkert att unga frustrerade tibetaner kommer att följa Dalai Lamas icke-våldslinje efter ledarens frånfälle. Ingen borde vara betjänt av bilbomber och självmordsaktioner i Tibet. Kineserna tar på sig ett stort ansvar när de avvisar Dalai Lamas fredsplan.

Nils Tore Gjerde

BOK-NYTT

Bland spioner, kommunister och vapenhandlare

Jan Mosander, född i Stockholm 1944 men uppvuxen i Finland, är en av våra mest respekterade journalister. I ett Sverige som numera plågas av västvärldens troligen sämsta journalistik framstår han som något av ett unikum – en kompetent yrkesman ut i fingerspetsarna.

Det är därför ett oblandat nöje att läsa Mosanders senaste bok (2012) som fått titeln *Bland spioner, kommunister och vapenhandlare*.

Finlandssvensken Jan Mosander tillbringade sina uppväxtår i Helsingfors och fick sina första journalistiska erfarenheter vid tidningarna *Västra Nyland* i Ekenäs och *Nya Pressen* i Helsingfors. Hans yrkeskunnande uppmärksammades omsider på andra sidan Östersjön, och 1968 fick han anställning vid *Expressen* vars korrespondent i Västtyskland han var under åren 1970–73.

Efter en sejour på *Aftonbladet* 1979–83 hamnade Mosander på Sveriges radio,

där han var anställd 1983–2007 varav åren 1994–97 tillbringades i det nu återförenade Tyskland. Han gjorde även en del jobb för SvT.

För denna recensent är det av personligt intresse att den som anställde Jan Mosander vid *Expressen* och fick honom att flytta till Sverige var ingen annan än tidningens legendariske redaktionschef Sigge Ågren (1910–89).

Samme Ågren var min lärare vid Poppius journalistiska skola i slutet av 1970-talet. ”För mig var Sigge en viktig förebild”, skriver Mosander (sidan 399) och det är ett omdöme jag helhjärtat instämmer i, trots att Ågren stod långt till vänster och jag lika långt åt höger. Sigge var djupt yrkeskunnig, en lysande pedagog och inte minst väldigt underhållande. Rökte och svor gjorde han som en borstbindare.

Bland Jan Mosanders mer anmärkningsvärda bedrifter kan nämnas att han var med och avslöjade landsförrädaren

Stig Bergling, vilken ägnas ett eget kapitel i föreliggande bok. Efter ett telefonsamtal från den ärrade finske kontraspionen Otto Kumenius började Mosander nysta i den härva som slutligen skulle blottlägga sovjetspionen Bergling med bakgrund i polis- och SÄPO-kretsar.

Stig Bergling dömdes 1979 till livstids fängelse för grovt spioneri efter att ha bedömts vara vår för rikets säkerhet mest skadlige sovjetspion sedan Stig Wennerström avslöjats drygt 15 år tidigare. 1987 rymde Bergling under en permission tillsammans med sin nya hustru och hamnade så småningom först i Sovjetunionen och därefter i Libanon. 1994 valde Bergling att frivilligt återvända till Sverige och krypa in i i fängelset igen. 1997 frigavs han.

Historien om Stig Bergling är också historien om en bitvis häpnadsväckande slapphet och inkompetens inom svenskt polisväsende. Så var det också den israeliska säkerhetstjänsten Shin Beth som grep den då

42-årige svenske FN-officeren Bergling, vilken misstänktes för spioneri.

Viktiga delar av Jan Mosanders journalistiska gärning har bestått i rapportering från de forna så kallade öststaterna Tjeckoslovakien, Östtyskland och Polen. När arbetarna på Leninvarvet i Gdansk i början på 1980-talet började protestera mot kommunismen i allmänhet och ”storebror” Sovjetunionen i synnerhet fanns Mosander på plats. Mosander återkom till Polen 1986, då den oppositionelle prästen Jerzy Popieluszko mördats av anställda inom den polska säkerhetstjänsten. Mosander och hans medarbetare kunde filma fritt vid en katolsk mässa till minne över Popieluszko eller fader Jerzy, som han kallades.

”Hade jag inte tidigare förstått att polackerna aldrig skulle ge sig i sitt motstånd mot diktatur och maktapparat så gjorde jag det den här kvällen”, sammanfattar Mosander (sidan 253) sina intryck från den stämmningsfulla mässan i en av Warszawas största kyr-

kor som var proppfull med folk dagen till ära.

En viktig och förtjänstfull insats har Jan Mosander vidare gjort genom att avslöja den svenska biståndsindustrins oansvariga slöseri med skattemedel till skakiga eller i värsta fall katastrofala projekt i Tredje världen. Till den ändan skrev han för några år sedan boken *Pengarna som försvann – Missbruk av det svenska biståndet*, vilken införskaffade författaren ett försvarligt antal fiender inom SIDA och andra biståndsorgan.

Ett av UDs och SIDAS tårika magplask var satsningen av 22 biståndsmiljoner på ett folkräkningsprojekt i Kongo-Kinshasa, som förutom att landet är en av de blodigaste krigshårdarna på den afrikanska kontinenten också är ett av de mest genomkorrumperade länderna. Mosander sammanfattar (sidan 325):

”Biståndsprojektet för 22 miljoner kronor innefattar det mesta av missgrepp man kan tänka sig i ett biståndsuppdrag, med allt från ministerstyre och

myndigheter och tjänstemän som inte sköter sina jobb, till misstänkta mutor och stölder.”

Mosanders fortsatta granskning av det katastrofala projektet, som redovisas i den här recenserade boken, visar att ingen av de aktörer – inklusive den dåvarande utrikesministern Laila Freivalds (S) – som var med och klantade till det, behövde vidkännas några efterräkningar.

I övrigt innehåller Mosanders bok bland annat intressanta skildringar av hans avslöjande journalistik kring den beryktade vapenaffären involverande Bofors och de svenska och indiska regeringarna; en fascinerande intervju med Hitlers rustningsminister Albert Speer; reportage från reaktorhaveriet på Three Miles Island utanför Harrisburg i USA; samt avslöjandet av den östtyske spionchefen Markus Wolfs verkliga identitet.

Tommy Hansson

Jan Mosander: Bland spioner, kommunister och vapenhandlare. 408 sidor. Fischer & Co.

CONTRA

7 | 1989...

Vi blickar denna gång tillbaka till Contra nummer 7 1989, eftersom nummer 6 var ett litet extranummer som mest innehöll notiser.

Utgåvan innehöll en stor artikel om förre ukrainske premiärministern Jaroslav Stetsko, detta sedan Malmötidningen Arbetet helt i överensstämmelse med den sovjetiska propagandalinjen beskrivit Stetsko som nazist. En lögn som första gången 1983 publicerats i den sovjetiska propagandatidskriften Novaja Vremja. I själva verket kämpade Stetsko mot såväl Tyskland som Sovjetunionen under Andra världskriget och han till-

bringade slutet av kriget i det tyska koncentrationslägret Sachsenhausen. Men Arbetet tvekade inte att vidarebefordra de sovjetiska propagandalögnerna till Sverige.

Det bör tilläggas att Sovjetunionen hade två år kvar när Arbetet publicerade sina artiklar. Arbetet hade elva år på sig innan den lades ned (den tidning som idag bär namnet Arbetet är en helt annan tidning än den som utkom 1989 och lades ner år 2000).

Inne i Contra hittar vi en bild som visar statsminister Olof Palme som provskjuter en Kalasjnikov under överinseende av ingen mindre än

Kubas diktator Fidel Castro och den egne medhjälparen Pierre Schori. Pierre Schori var nära vän med den dömde norske spionen Arne Treholt.

I en annan artikel behandlade vi bilismen och miljöföroreningarna och konstaterade att avgaserna från en katalysatorrenad bensinmotor ofta var renare än den stadsluft som sögs in i motorn till förbränningsprocessen. Det stod också klart att mer luftföroreningar i Sverige kom från Polen och Storbritanniens industrier än från den svenska biltrafiken.

...för tjugofem år sedan